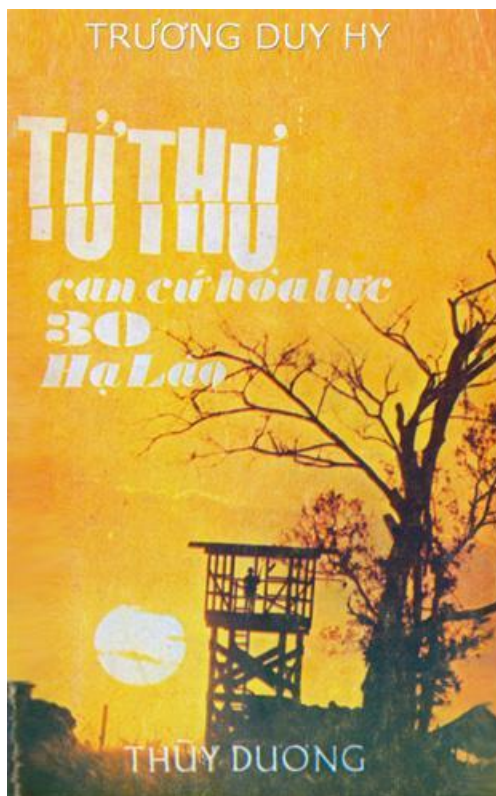

Trương Duy Hy - Tử thủ căn cứ hỏa lực 30 Hạ Lào Chương 13, 14, 15

Posted on March 27, 2022 by Lê Thy

Trong tháng tư năm 2022, Báo Quốc Dân sẽ lần lượt đăng lại quyển Hồi ký chiến tranh của Đại úy Pháo binh Trương Duy Hy, Quyển hồi ký gồm 25 chương, hàng ngày sẽ phổ biến 3 chương.

(Nguồn: Lê Thy đánh máy từ sách in trước 1975 do [TM](#) gởi tặng)

Chương 13, 14, 15

Chương 13

TRONG NHỮNG NGÀY TỬ THỦ

Ngày 23-2-1971, tin từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31, nơi Đại-tá Thọ cùng Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù và Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn 3 Pháo-binh Dù cùng Pháo-đội B (105 ly) của Đại-úy Nguyễn-Văn-Đương trú đóng bị Cộng quân pháo kích dữ dội, chiến xa địch xuất hiện... và uy hiếp các Đại-đội tiền đồn.

Trung-tá Bùi-Văn-Châu, Đại-úy Hà-Minh-Phương, Đại-úy Đào-Văn-Thương gọi máy xin tác xạ yểm trợ tối đa, đặt hết tin tưởng vào sự giải cứu của các đơn vị Pháo-binh đặt tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30, Căn-Cứ A-Lưới.

5 Khẩu đại bác 155 ly của tôi cùng 6 Khẩu 105 ly của PĐC 3 Dù thi nhau phun hàng loạt, hàng loạt đạn ngay trên các chuyển tiếp liệu... nơi Việt cộng đang rải quân tấn công vào vị trí. Mãi đến 14g30, nhờ không yểm tăng cường mới đẩy lui được chúng.

Chỉ riêng yểm trợ cho Căn-Cứ Hòa-Lực 31 từ 9g00 đến 14g00, Pháo-đội tôi đã tiêu thụ 625 quả đạn 155 ly.

Sau khi ngưng tác xạ cho căn-cứ này, một đoàn Chinook tái tiếp tế đạn và lương khô, thả trên bãi đáp hàng chục lưới hàng.

Tức khắc, chúng tôi huy động toàn lực nhân viên Pháo-đội, chỉ trừ một nhân viên trực máy và Thiếu-úy Ngân trực Đài Tác-xạ ở lại vị trí, còn bao nhiêu đều ra bãi trực thăng chuyển vận đạn, nạp vào Khẩu, vào hầm.

Nhờ động viên toàn lực và kịp thời, chúng tôi hoàn tất công tác lúc 16g30. Nhưng ngay khi đó, Sĩ-quan Liên-lạc Tiểu-đoàn 2 Dù xin tác xạ yểm trợ cho Đại-đội 321. Chúng tôi thêm một lần vất vả nữa. ì à, ì ạch quay 3 Khẩu về hướng Đông Nam, một ngất đến không còn buồn nhìn bữa cơm gạo sấy khô khan với mấy miếng thịt ba lát «đáng ghét» vì quá ngấy.

Đạn đại bác chúng tôi giòn giã thúc vào sườn núi, tiếng vang vọng lại rầm rầm. Tôi ao ước tiêu diệt hẳn các Khẩu súng cối của chúng để Đại-đội tiền đồn yên ổn và chúng tôi đỡ nhọc hơn... Điều ước muốn đó được đáp ứng ngay!... Sau vài loạt đạn đầu, Tiền-sát-viên Đại-đội này cho biết đã hủy diệt được một Khẩu 82 ly của chúng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lân, Thiện bảo:

– Thế mới không bỏ công bọn mình chứ!

Bọn chúng tôi lập tức loan tin chiến thắng đó cho các Khẩu. Niềm hân hoan hiện rõ trên nét mặt mọi người. Chính súng cối ác ôn kia đã nhiều lần góp phần vào việc pháo kích vị trí chúng tôi.

Đến 22g00, Cộng quân tái tấn công Căn-Cứ Hòa-Lực 31. Cũng với giọng Đại-úy Thương, Trưởng Ban 3 TĐ3/PB Dù gọi trực tiếp xin gặp tôi ở đầu máy. Thương thuật cho tôi rõ tình hình nặng nề của Căn-Cứ Hòa-Lực 31 và khẩn thiết xin tôi hãy cố gắng tác xạ càng nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Giờ thì địch bám sát lắm rồi.

Tôi trả lời cho Thương biết, cứ yên trí, tôi sẽ thỏa mãn 100%... Thế rồi, 3 Khẩu khẩn cấp quay càng lần nữa. Chẳng mấy chốc, chúng tôi có tất cả 5 Khẩu 155 ly và 6 Khẩu 105 ly của Dù thi nhau khạc đạn, đồng loạt phá tan mục tiêu do Thương chỉ định.

Từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31, Thương trực tiếp điều chỉnh tác xạ. Có những lúc trên xạ bảng của tôi, nhân viên tác xạ ghi điểm nổ sát vòng rào Căn-Cứ 31 không quá vài chục thước. Tôi lo lắng quá, nhưng Đại-úy Thương vẫn bình tĩnh. Ở đầu bên kia, Thương cho biết binh sĩ ta đều ở trong các công sự chiến đấu có nắp che vững chắc.

Advertisements

Report this ad

Theo dõi qua PRC-25, ngoài 6 Khẩu 105 ly của Trí, 5 Khẩu 155 ly của tôi, còn có Pháo-đội B/TĐ44 Pháo-binh với 6 Khẩu 155 ly, Pháo-đội A1 với 6 Khẩu 105 ly ở A-Lưới cùng tác xạ với chúng tôi, đồng nổ lực tạo nên một vòng rào lửa bảo vệ hữu hiệu cho căn-cứ này.

Việc điều chỉnh cùng lúc cho tất cả 11 đại bác 155 ly và 12 đại bác 105 ly ở hai nơi khác nhau để tiêu diệt và giải tỏa áp lực nặng nề của địch đang lúc giao tranh mãnh liệt sát vòng đai phòng thủ Căn-Cứ Hòa-Lực 31, đã chứng tỏ được khả năng «chuyên nghiệp » của Đại-úy Thương là đáng kể.

Trên xạ bảng trong Đài Tác-xạ, các tuyến cận phòng cho Căn-Cứ Hòa-Lực 31 cơ hồ nhân viên ghim kim ghi điểm nối tiếp đến rách từng đoạn 2cm, 3cm.

Chúng tôi bắn thực mạng, bắn mãi đến khoảng 23g15 mới tạm ngưng, nhường cho không yểm xạ kích.

Trên không, hỏa châu soi sáng cả một vùng rộng lớn — và mặc dầu ở Căn-Cứ Hòa-Lực 30 với khoảng cách 8 cây số đường chim bay, chúng tôi cũng có thể nhìn thấy mờ mờ cảnh vật chung quanh.

Quá 1g00 sáng ngày 24-2-1971, Cộng quân cảm thấy không thắng nổi đành phải rút, để lại vô số xác chết quanh căn-cứ.

Tôi chớp mắt được vài giờ thì trời sáng. Từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31, Đại-úy Phương – Tiểu-đoàn Phó TĐ3/PB Dù lại vào máy gặp tôi xin tác xạ khẩn cấp! Tình hình tại đây bỗng dưng sôi động từng phút. Các cuộc ác chiến nảy lửa xảy ra khắp các tiền đồn quanh căn-cứ.

Cộng quân dùng cả đến thiết giáp trợ chiến!

Với danh hiệu Bạch Phú, liên tiếp các Sĩ-quan tham mưu Tiểu-đoàn 3 Pháo-binh Dù vào máy điều chỉnh tác xạ. 5 đại bác của tôi bắn không kịp vác đạn. Bọn chúng tôi chỉ «check fire» trong lúc có không yểm xạ kích, ngớt không yểm chúng tôi lại tiếp tục tác xạ. Lợi dụng những lúc ngưng tác xạ ấy, Pháo-thủ hè nhau đi vác đạn và nạp bổ sung cho đầy hầm Khẩu, thông nòng, lau buồng đạn... mỗi người một việc làm như cái máy không suy tính.

Tôi bàn với Lân, có lẽ tình hình biến chuyển khác thường nên lệnh tách đôi Pháo-đội chúng tôi không thi hành nữa. Nhất là từ sau ngày 18-2, những đợt nẩy lửa của Biệt-Động-Quân, những áp lực nặng nề đổ vào Căn-Cứ Hòa-Lực 31 — chắc chắn đã phần nào ảnh hưởng đến kế hoạch đưa chúng tôi đến thiết lập Căn-Cứ Hòa-Lực 32, làm đầu cầu yểm trợ cho các đơn vị tiến chiếm Tchépone. Lân cũng có những suy nghĩ như tôi. Thế rồi chúng tôi không còn nhắc gì đến việc phân công kẻ ở vị trí cũ, người đi vị trí mới...

Quá 12g00 trưa, theo dõi vô tuyến, tôi được biết một Đại-đội tiền đồn phải dời về một tiền đồn kế cận cố thủ, gần Căn-Cứ Hòa-Lực 31, vì không thể đương cự với áp lực quá nặng nề của Cộng quân.

Mặc dầu vậy, Sĩ-quan Liên-lạc Pháo-binh Đại-đội 330 vẫn gọi máy về cảm ơn Pháo-đội chúng tôi đã thực hiện vòng đai lửa chính xác, hữu hiệu. Nhất là chúng tôi bắn cháy và làm tê liệt 2 chiến xa địch ngay tại các tuyến phòng thủ tiền đồn.

...Đạn vừa xuống dưới mức an toàn, chúng tôi nhận được tiếp tế ngay.

Khoảng 15g00, Chinook mang đến cho chúng tôi 14 «sorties » trên 1000 quả đầy đủ cả napan, hỏa pháo và hỏa tiêu tương ứng.

Đây cũng là chuyển tiếp tế hiệu quả cuối cùng gắn liền nhiệm vụ tác xạ của Pháo-đội C 44 Pháo-binh chúng tôi với Căn-Cứ Hòa-Lực 30, cho đến ngày chúng tôi rút khỏi căn-cứ!

Tôi cho lệnh nhân viên Khẩu 2, 4, 5 lo đạn, Khẩu 1, 3, 6 trực tác xạ.

Thấy chúng tôi nhận tiếp tế, Cộng quân ở ven các đồi thấp chung quanh phụ họa với đại bác của chúng thi nhau pháo kích vào bãi đáp! Dầu vậy, Thiếu-úy Thiện, Toại và nhân viên của Pháo-đội vẫn trần người dọn sạch bãi đáp trong một thời gian kỷ lục. Các «sorties » 105 ly của Trí được khẩn cấp chuyển vận bằng một xe dodge đưa vào vị trí.

Cứ nhìn vào tinh thần phục vụ của các Sĩ-quan và nhân viên Pháo-đội trước cảnh vô cùng nguy hiểm dưới cơn mưa pháo, lại không nề vất vả, tôi tin tưởng rằng chúng tôi có thể khắc phục được bất cứ trở ngại nào khác sẽ đến với chúng tôi.

Tôi gọi Lân ra xem anh em làm việc, những phản ứng nhanh nhẹn của binh sĩ nhảy xuống hố cá nhân ven bãi đáp khi nghe tiếng «départ » và những tràng cười ròn rả sau tiếng nổ quanh triền núi của các Pháo-thủ đội lại tiếp đấy — xong, anh em chạy nhanh tới các lưới đạn, nạp, chặt các niềng thép, xô cho đạn, nạp rơi ra từng quả, từng ống, vác vội mỗi người 1 quả lao về hầm đạn vút xuống. Nhiều khi thót cả ruột và lo đến toát mồ hôi. Tôi lo, vì nghĩ đại rằng, lỡ có một binh sĩ nào chết hoặc bị thương, việc xin tải thương là cả một vấn đề.

Song song với việc tiếp nhận đạn, Khẩu 1, 3, 6 tiếp tục tác xạ khi nhiệm vụ không yếm tạm ngưng. Thiếu-úy Ngân cùng các Hạ Sĩ Quan tác xạ tính yếu tố, kiểm soát yếu tố và đọc yếu tố cho các Khẩu không dứt.

Hai toán đều cộng tác một cách tích cực, nên nhiệm vụ tác xạ của chúng tôi không hề bị gián đoạn, chắc chắn đã làm đẹp lòng Bạch Phú qua những lời cảm ơn nồng nhiệt từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31 gửi đến.

Đêm nay, hướng Bắc hỏa châu soi sáng liên tục do các phi vụ C-47 biến cải thi hành. Ánh sáng tỏa rộng khắp nơi để yểm trợ cho Tiểu-đoàn 21 Biệt-Động-Quân của Thiếu-tá Hiệp đang cầm cự với địch.

Tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30 chúng tôi cách Tiểu-đoàn 21 BĐQ không quá 4 cây số, các Pháo-thủ ra ngồi hóng mát trên các nắp hầm, nhìn hỏa châu tán chuyện gẫu. Họ cũng lắm chuyện để tâm sự, nào chuyện nhà cửa, vợ con, chuyện tình nhân, bạn bè... chuyện hành quân của những năm trước khi đóng đồn tại Căn-Cứ Carol, khi trực thăng vận xuống Fuller... và mỗi người đều có những viễn tượng đẹp để kiêu hùng nghĩ đến ngày trở về Việt Nam với vòng hoa chiến thắng do em gái hậu phương quàng vào cổ,

với những tấm huy chương vàng đỏ trên ngực, với những ngày phép dài bù đắp cho những lúc vất vả gian nan trên đất Lào.

Ngày 25-2-1971, trời chưa sáng hẳn, Bạch Phú đã yêu cầu tác xạ.

Đến 9g00, kế hoạch «Du-Lu 1 » được áp dụng cho Tiểu-đoàn 21 Biệt-Động-Quân. Tôi chia 3 Khẩu tác xạ cho Bạch Phú và 2 Khẩu tác xạ liên tục với nhịp bắn tối đa cho Tiểu-đoàn 21 Biệt-Động-Quân, dưới sự điều chỉnh trung gian của Trung-úy Kim.

Đài Tác-xạ Pháo-đội bận rộn hơn bao giờ hết — vì hai nơi đều đòi hỏi tác xạ yểm trợ thật nhanh và thật nhiều. Tuy nhiên, nhờ ở sự điều hành có thứ tự và nhân viên Đài Tác-xạ đầy đủ khả năng, thiện chí, nhân viên Khẩu đội cẩn thận, bình tĩnh, không e ngại cực nhọc, tôi đã chu toàn một cách viên mãn nhiệm vụ tác xạ cùng lúc cho 2 nơi ấy.

Một vài loạt đạn pháo kích rơi rạc lọt vào ven vị trí, không làm nao núng tinh thần của các Pháo-thủ.

Bây giờ Pháo-đội hoàn tất thêm một cái hầm riêng kề cận Đài Tác-xạ, thông nhau bằng một ngách nhỏ, trên hầm có 6, 7 lớp bao cát, trong hầm có cây chống đường kính cỡ 3 tấc. Hầm vừa đủ kê 2 ghế bố để tôi và Lân nghỉ ngơi, rất vững chắc. Từ phút này về sau, chính nơi đây đã tạo cho tôi một sự bình tĩnh đáng kể chỉ huy phản pháo, trực xạ, làm nhiệm vụ một Sĩ-quan Tiền-sát-viên điều chỉnh các tác xạ hỗ tương với các Pháo-đội A1/Dù, B/TĐ44 PB và Pháo-đội A/TĐ64 PB.

...Khoảng 10g00 một đoàn trực thăng khẩn cấp sà đến bốc Tiểu-đoàn 21 BĐQ thả xuống Căn-Cứ Hòa-Lực 30. Số trực thăng này được hộ tống bởi 4 chiếc Cobra (trực thăng võ trang).

Đứng trên nóc Đài Tác-xạ, chúng tôi nhìn rõ những « hoa đạn » nổ trên không trung, tạo nên những đóm bông trắng đục quanh trực thăng. Đó là hệ thống phòng không của địch đang hoạt động ráo riết, cố tạo cho đoàn phi cơ có nhiệm vụ triệt thoái này chùn bước. Nhưng không, điều đó chẳng những đã không chặn đứng được kế hoạch của ta, mà còn tạo nên những pha đẹp mắt trước mọi người, gương can đảm của Phi-hành đoàn... Hầu hết các cao xạ địch nhắm vào Cobra hộ tống, do đó, dần dần chỉ có những trực thăng này đương cự với các ổ phòng không địch. Lúc thì rà sát trên ngọn cây xối rocket, lúc thì vọt cao để quan sát. Có những đóm nổ không xa trực thăng mấy, nhưng may mắn trong cuộc triệt thoái này không một trực thăng nào bị hạ.

Chốc chốc... khuất lấp sau những chòm cây rậm dưới tầm mắt chúng tôi... một trực thăng vượt lên mang theo một số chiến sĩ can trường của Tiểu-đoàn 21 BĐQ, sau cả tuần cầm cự với địch quân tại thung lũng phía Bắc căn-cứ chúng tôi... Rồi lần lượt hết chiếc này đến chiếc khác nối nhau khoảng vài phút... mang đến căn-cứ chúng tôi trọn vẹn Tiểu-đoàn 21 BĐQ cùng một số quân nhân thuộc Tiểu-đoàn 39 BĐQ. Có vài binh sĩ ngồi hoặc bu trên chân trực thăng, làm tôi nghĩ rằng cuộc triệt thoái hẳn là cấp bách.

Từ bãi đáp, Thiếu-tá Nguyễn-Hiệp – Tiểu-đoàn Trưởng Tiểu-đoàn 21 BĐQ cùng vài Sĩ-quan phụ tá hồi hả nhảy xuống chạy vội vào Đài Tác-xạ. Lân ra tiếp và hỏi Thiếu-tá:

– Tình hình ra sao mà triệt thoái gấp thế?

Tôi nghe rõ từng hơi thở nhanh, gấp của Thiếu-tá Hiệp qua giọng nói ngắt quãng:

– Nặng lắm, nặng lắm, chúng tôi rút kịp thật là may.

Thiếu-tá Hiệp đưa bản đồ ra và thuật lại sơ lược tình hình tại vị trí của Thiếu-tá, trước và trong lúc triệt thoái cho Lân nghe.

Lân tiếp:

– Thiếu-tá cần liên lạc về Bộ Chỉ-huy Liên-đoàn thì có máy sẵn ở Đài Tác-xạ... Mời Thiếu-tá xuống nói chuyện.

Cùng lúc, một nhân viên truyền tin của Thiếu-tá Hiệp kịp thời mang PRC-25 đến để Thiếu-tá liên lạc.

Vài Sĩ-quan cùng khóa với Thiện nghỉ mệt trên nóc hầm, thuật lại những vụ chạm súng nảy lửa giữa Tiểu-đoàn 21 BĐQ và Cộng quân từ mấy ngày qua.

Trên nét mặt mọi người đều tỏ vẻ hân hoan được rút kịp thời khỏi vùng tử địa.

Nhưng dù sao, cuộc triệt thoái này đã một phần nào làm cho binh sĩ tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30 thêm hoang mang lo âu, nhứt là sự kiện đang xảy ra nối tiếp với tin Tiểu-đoàn 39 BĐQ tan hàng không quá một tuần lễ!

Sau khi toàn bộ Tiểu-đoàn 21 BĐQ tạm thời đưa về vị trí chúng tôi và kiểm điểm lại quân số, lúc 10g30 một số trực thăng khác đến di chuyển đơn vị này về Phú Lộc.

Không biết có phải vì trực thăng bị giới hạn phi xuất chẳng (?), sau đấy còn Đại-đội 1 của Tiểu-đoàn này không có trực thăng triệt thoái, phải tạm thời ở lại Căn-Cứ Hòa-Lực 30. Trong số anh em đó, có Thiếu-úy Đẩu, người Huế — cũng là một chứng nhân nhìn được cảnh chiến đấu tử thủ Căn-Cứ Hòa-Lực 30 của chiến binh Dù và Pháo-thủ.

Hoàn tất kế hoạch «Du-Lu 1 », tôi cho lệnh quay súng về Căn-Cứ Hòa-Lực 31.

Pháo-đội tiếp tục tác xạ yểm trợ bằng 5 Khẩu với nhịp bắn gấp rút. 6 Khẩu 105 ly của Trí cũng gầm gừ liên tục. Tình hình Căn-Cứ Hòa-Lực 31 khẩn trương hơn bao giờ hết. Địch bám sát... bám sát... càng lúc càng đông.

Chương 14

PHÚT CHÓT CỦA CĂN-CỨ HÒA-LỰC 31

Tại Khẩu-đội, nhân viên vừa bắn vừa vác đạn không kịp thở. Nhưng không một Pháo-thủ nào lộ vẻ uể oải.

Với ý thức trách nhiệm cao độ và tình đồng đội ràng buộc chặt chẽ, Pháo-đội chúng tôi liên kết mật thiết với Pháo-đội C3 Dù của Trí, hết mình yểm trợ với cố gắng đẩy lui các đợt tấn công quyết liệt đang đe dọa sinh mạng Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù cùng Pháo-đội của Đại-úy Dương ở mặt Bắc và Đông căn-cứ.

...Về phía Tây Nam Căn-Cứ Hòa-Lực 31 Pháo-đội 155 ly và Pháo-đội 105 ly Dù ở Căn-Cứ A-Lưới cũng dốc hết hỏa lực tác xạ vào mặt Tây và mặt Nam, kề cận vòng đai phòng thủ của Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù.

Hỏa lực yểm trợ của chúng tôi càng lúc càng thu gần đến ngay trên rào phòng thủ theo sự điều chỉnh của đích thân Đại-úy Phương Tiểu-đoàn Phó Tiểu-đoàn 3 PB Dù. Mặc dù vậy vẫn không hề xảy ra một tai nạn nào đáng tiếc. Nhờ sự điều chỉnh hiệu quả đầy kinh nghiệm này, nhiều lần kim ghi điểm dường như cảm sát bên trong đường chỉ kẻ giới hạn Căn-Cứ Hòa-Lực 31. Tôi lo lắng và hồi hộp... lắng nghe kết quả từng tràng đạn sau khi thoát ra khỏi nòng.

Tôi điện đàm với Trí qua điện thoại:

– Nguy hiểm quá anh! Sao Bạch Phú xin bắn sát thế! Có lúc kim ghi tọa độ của tôi lọt hẳn vào trong vị trí?!

– Đại-úy không nghe đó sao, tình hình ở trên nặng lắm! Ông Phó của tôi phải đích thân vào máy đấy. Đại-úy cố gắng giúp cho kẻo bị xài xể!

– Vâng, tôi biết bốn phận của tôi lắm. Anh yên trí, tôi đích thân đốc thúc từ Đài Tác-xạ đến Khẩu-đội. Với tôi, việc tác xạ như thế này là nhanh nhất đấy. Mỗi viên đạn của tôi ra khỏi nòng phải tốn 4, 5 động tác, làm không kịp thời!

...Ầm...ầm...! cùng lúc 2 quả đạn cối 82 ly từ hướng Đông nhào ngay vào bên ngoài bia súng Khẩu 4. Tôi vội đặt điện thoại xuống giá, nhảy lên khỏi Đài Tác-xạ. Khói và bụi đất còn vẫn lơ lửng theo gió là là trên mặt đất. May, nhân viên không ai bị thương.

Bây giờ đúng 11g15.

Tiếp theo, Cộng quân liên tục điều chỉnh vào vị trí tôi, cứ vài phút 1 quả. Thịnh thoảng tiếng hú rợn người của đại bác địch bay vèo qua đầu từ Bắc xuống Nam, nổ ầm ầm sát rào căn-cứ.

Tôi gọi Bạch Phú:

– Bạch Phú...! Bạch Phú! đây 83... Hiện chỗ tôi có mưa rơi lác đác (ý tôi báo động cùng Bạch Phú rằng chúng tôi đang bị địch pháo kích).

– 83!... đây Bạch Phú, hãy cố gắng giúp tôi. Các bạn bắn đẹp lắm, hiệu quả lắm. Nhưng chúng đông quá, có cả chiến xa trợ chiến. Xin các bạn làm liên tục cho chúng tôi...

– Tôi sẽ cố gắng hết mình. Thẩm quyền hãy yên trí. Lúc nào còn tác xạ được, chúng tôi không nề hà gì cả. Tôi lo cho thẩm quyền nhiều lắm!

Trong lúc bối rối giải quyết áp lực địch tại Căn-Cứ Hòa-Lực 31, tiền đồn hướng Đông Nam chúng tôi khám phá được mục tiêu địch đặt súng cối và yêu cầu chúng tôi khẩn cấp tác xạ tiêu hủy.

Tôi vội vàng ra lệnh Khẩu 6 trực xạ. Bốn Khẩu còn lại vẫn tiếp tục yểm trợ Căn-Cứ Hòa-Lực 31.

...Ầm!... một tiếng nổ kinh khủng với hàng trăm mảnh vụn của một quả đạn Pháo-binh địch tung tóe ngay giữa lòng Khẩu 5 — là Khẩu mà tôi đã gọi về Đông Hà sửa chữa, đặt sát Khẩu 6 — làm 2 Pháo-thủ Khẩu 6 của TS Đới bị thương, 1 nặng và 1 nhẹ. Thật là may cho nhân viên Khẩu 5, vì nếu quân cụ sửa chữa xong gởi trả lại cho Pháo-đội thì lúc bấy giờ chắc chắn toàn thể nhân viên Khẩu 5 hứng hết từng ấy mảnh đạn.

Tôi đến quan sát điểm nổ, mặt đất bị lõm xuống khoảng 3 tấc và đường kính cỡ 8 tấc. Sỏi sạn nám đen, hàng ống nạp bằng sắt chứa đất làm ụ súng bị xô ngã và hơn 5, 6 ống bị cắt vụn tung tóe!

15 phút sau, mực độ pháo kích của địch gia tăng dần. Đến 12g00 đạn địch rơi ngay vào giữa các còng súng.

Cùng lúc đó, Căn-Cứ Hòa-Lực 31 ới ới gọi về:

– Chúng đông quá, đang tấn công quyết liệt: chiến xa chúng tràn gần đến vị trí rồi...

Thanh Phu (là danh hiệu của Pháo-đội C 3 Dù)! Thanh Phu!... 83! 83!.. hãy bắn đầu nổ cao, C.V.T cho chúng tôi.

Tôi điện đàm với Trí ngay:

– Coi bộ nguy hiểm lắm rồi! Anh có C.V.T không? Tôi chỉ còn đầu nổ cao thôi! Anh nghĩ sao? Có nên bắn các loại hỏa pháo đó không?

– Khó quá, tôi chẳng biết tính sao đây!

Tiếng hối thúc vọng từ chiếc máy PRC-25 càng lúc càng cấp bách:

– Bắn ngay CVT, VT và đầu nổ cao cho chúng tôi Chúng sắp tràn vào vị trí. Cứ bắn ngay trên đầu chúng đi! Nhanh lên! Nhanh lên!

[Đầu nổ cao, VT, CVT là những loại đầu nổ có thể điều chỉnh để quả đạn nổ trên mục tiêu khoảng 18, 20 thước. Với sự điều chỉnh chính xác, cao độ điểm nổ này sẽ sát hại địch tối đa ngoài trời. CVT: Controlled Variable Time]...

(Viết đến đây, tuy đã xa chiến trận đến hai tháng mà tôi còn cảm thấy ớn lạnh cả người. Hình ảnh khủng khiếp ấy hiện rõ, quá rõ trong trí tôi!.)

Cùng một tần số làm việc, tôi nghĩ rằng các đơn vị phải yểm trợ cho Căn-Cứ Hòa-Lực 31, lúc bấy giờ hẳn cũng quỳnh lên chẳng khác gì tôi. Bắn ư? Với hiệu quả đầu nổ cao, VT, CVT hẳn là tiêu diệt được nhiều địch đang vây quanh và sắp tràn vào vị trí, bãi đáp trực thăng trống trải của Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù, nhưng binh sĩ của ta thì sao? Tôi lo quá!

– Đ...m... tôi bảo các anh bắn — các anh có bắn không? Bắn gấp! Bắn gấp cho tôi!
Nhanh lên!... Nhanh lên!...

Tiếng Đại-úy Phương – Tiểu-đoàn Phó Tiểu-đoàn 3 Pháo-binh Dù như là một nghiêm lệnh khẩn cấp!

Biết nguy hiểm, lo cho hậu quả của chính lực lượng mình tại Căn-Cứ Hỏa-Lực 31, nhưng tôi không thể làm gì hơn, phải ra Khẩu thi hành tức khắc.

Bên Pháo-đội tôi hàng chục hỏa pháo nổ cao đã ghi sẵn thời nổ 38.5 giây, liên tục nạp vào nòng giạt cò. Bên Pháo-đội Trí, CVT cũng được khẩn cấp chuyển đến mục tiêu.

Tôi khựng cả người vì nghĩ đến hậu quả của từng quả đạn! Im lặng nghe kết quả với lòng hồi hộp cực độ!...

– Tốt đấy, các anh tiếp tục nhiều cho tôi. Bọn chúng chết như rạ.

– Vâng, tôi tiếp tục.

Tôi có cảm tưởng kẻ vô hình nào đó đã nới tay ra, không bóp lấy khí quản của tôi nữa!
Tôi thở phào nhẹ nhõm, như chính mình vừa vượt qua một bãi cát nóng bỏng, trên vai quảy một gánh nặng ngàn cân, may gặp bóng râm mát của cây đa đầu làng!

Tôi ra lệnh cho các Khẩu giữ yếu tố về hướng, về tầm, cùng thời nổ tác xạ nhanh hơn nữa.

10 phút sau, khoảng 12g10, bỗng Khẩu bìa của Trí có một quả đạn nổ bất thường trong nòng súng. Kết quả gây cho 1 Khẩu-trưởng thiệt mạng và vài Pháo-thủ khác bị thương!

Tai nạn này xảy ra ngay trước Khẩu 3 và Khẩu 2 của Pháo-đội chúng tôi.

Đồng thời địch gây áp lực pháo kích bằng cả 57 ly bắn thẳng vào vị trí... Kế tiếp, có cả 75 ly không giật cùng súng cối, Pháo-binh... uy hiếp nặng nề vị trí chúng tôi và vị trí PĐC 3 Dù.

12g20, Khẩu 2 bị địch trực xạ trúng các cung răng chiều cao về hướng, nhưng may mắn cho các Pháo-thủ không bị thương — nhưng khóa chốt Khẩu này không còn cách gì quay nòng súng được nữa.

Tôi bảo Bạch Phú:

– Bạch Phú!...Bạch Phú!... đây 83! Tôi trình với thẩm quyền hiện mưa rơi quá nhiều vào chúng tôi! Hầu hết mấy con gà của tôi bị ướt cánh!

– 83! 83!... Đây Bạch Phú! Chúng tôi thông cảm các anh lắm. Hể ngớt mưa, xin anh cho anh em ra yểm trợ cho chúng tôi. Nhờ các anh cố gắng giúp đỡ chúng tôi với! Bây giờ chỉ còn nhờ vào sự hỗ trợ của các anh thôi... Phi yểm chưa có...

Thế rồi các Pháo-thủ của tôi và Trí đành phải tạm thời nấp vào các hầm. Lúc Cộng quân ngớt pháo kích, các Pháo-thủ nhào ra «thụt» vài quả — xong, vội vàng nhào vào hầm... cứ thế, vừa bắn... vừa nghe ngóng... vừa bắn...

Tin tai nạn tác xạ, cùng những khó khăn vì «mưa rơi» tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30 chúng tôi được Bạch Phú ghi nhận.

Sau đó không lâu, qua máy truyền tin PRC-25, tôi nghe Đại-úy Vện – Pháo-đội Trưởng Pháo-đội B/TĐ44 PB tại A-Lưới cũng báo cáo địch làm mưa khắp vị trí bằng hỏa tiễn 122 ly và cối 82 ly để khóa súng!

Đang loay hoay ở Đài Tác-xạ B1, Huân và HS Bình đã dọn sẵn bữa ăn tại hầm cho tôi. Tôi gọi các Sĩ-quan vào ăn. Trong lúc vừa ăn, tôi bảo Thiếu-úy Toại:

– Anh chuẩn bị sẵn sàng để về Khe Sanh lo tiếp tế đạn cho Pháo-đội. Đó là lệnh của Thiếu-tá Tiểu-đoàn Trưởng mới điện cho tôi. Đồ đoàn của anh có nhiều không?

– Tôi chỉ có một ghế bố, sac marin và một cái ba lô.

– Tình hình bây giờ mỗi lúc một khẩn cấp, bãi đáp cứ bị pháo kích hoài. Tiện nhất, khi xin được trực thăng, anh nên đi về với cái ba lô thôi... còn đồ đoàn tôi cho bỏ vào móc hậu nước gởi về sau cũng được. Các anh thấy trực thăng di tản Tiểu-đoàn 21 BĐQ sáng nay thì biết! Nó chỉ sà gần mặt đất rồi cất bổng lên ngay.

Lân, Thiện đều có gởi thư nhờ Toại mang về.

Ăn xong, tôi đứng ở ngạch thông với Đài Tác-xạ uống nước. Vừa lúc đó, một Đại-úy Hoa Kỳ đi nhanh từ Bộ Chỉ-huy TĐ2 Dù ra bãi đáp. Tôi chào và xin cho Toại tháp tùng. Vị Sĩ-quan đẹp trai và khả ái này vui vẻ nhận lời ngay. Sau khi bắt tay từ giã, ông ta vội vã đi ra hướng bãi đáp. Đồng thời, tôi quay vào hầm bảo Toại:

– Toại ra mau, tôi xin được trực thăng rồi. Ra gấp đi kẻo trực thăng không thể đợi lâu được.

Từ bàn ăn, Toại tuôn chạy về hầm của anh ta cách chỗ ngồi ăn một vách đất. Thiện chạy theo cùng Binh nhì Trợ. Cả hai, mỗi người xách một món đồ cho Toại. Tôi bức mình hết sức khi thấy Thiện chạy với đầu trần không đội nón sắt, không mặc áo giáp... vác cái sac thật nặng cho Toại. Còn Trợ thì vác cái ghế bố trong lúc Toại đang loay hoay mặc áo giáp, vừa vác cái ba lô... Tôi gọi giật ngược Thiện:

– Thiện!... Thiện!... đừng ra ngoài ấy! Nón sắt, áo giáp đâu mà chạy thí mạng thế?

Nhưng Thiện không nghe!

Chiếc trục thẳng vẫn quay đều chong chóng... cố gắng đợi...

Bỗng... ầm... một tiếng nổ chát tại ngay chân trục thẳng do 1 quả pháo kích của Cộng quân phát nổ. Đúng ngay lúc Thiện, Toại, Trợ đến bên hông trục thẳng. Khói bốc lên và cánh quạt quay chậm... chậm... dần rồi đứng nguyên bất động. Đồng thời, tất cả mọi người tại chỗ nhào vội trên đất bò lê bò càng vào tuyến thứ hai, cố tránh xa trục thẳng.

Vị Đại-úy khả ái cùng viên phi công chết ngay tại chỗ! Thiện, Toại, Trợ bị thương nặng.

Tất cả những cảnh tượng trên hiện ra trước mắt tôi không quá 75 thước làm cho tôi bàng hoàng như sống trong mơ. Thiện nằm sòng sượt trên bãi đáp rên rỉ.

Tôi giận quá! Phải chi tôi không dẫn trước cách đó 3 phút thì những việc kể trên không đáng làm cho tôi bức tức, hoặc giả tôi không gọi Thiện để Thiện vô tình bị nạn oan, tôi đâu có ân hận! Tất cả... tất cả chỉ vì anh em không nghe lời tôi mà hậu quả mang lại trong phút chốc 2 Sĩ-quan và 1 Pháo-thủ của tôi bị loại ra khỏi vòng chiến.

Tiếp đó 4 Pháo-thủ khác tiến ra bãi đáp cồng anh em vào. Lại... ầm... thêm một quả đạn pháo kích của địch! Quả này cách điểm nổ quả trước non 10 thước, sâu vào hướng Thiện, Toại, Trợ đang nằm, làm cho 4 Pháo-thủ đi tải thương nằm liệt ngay tại chỗ!

Từ đó, tôi phải cho anh em bò sát đất ra tải thương nhưng lần này phải tải đến 6 nhân viên bị thương! Kết quả chỉ có Thiện bị thương nặng ở hông, chân và tay. Toại bị thương ở gót chân, Trợ bị thương khắp mình. Riêng 4 Pháo-thủ bị thương đợt sau nhẹ hơn, có thể đi lại được.

Khi chuyển tất cả anh em bị thương qua hầm bệnh xá của BCH/TĐ 2 Dù, tôi đích thân đến tận nơi khẩn thiết xin bác sĩ cố gắng cứu chữa cho Thiện, Trợ. Đồng thời nhờ Đại-úy Trần-Công-Hạnh can thiệp xin trực thăng tải thương. Đại-úy Hạnh nhận lời, gọi thẳng về Bộ Tư Lệnh Dù xin phương tiện.

Hầm cứu thương quá chật, ngoài binh sĩ Tiểu-đoàn 2 Dù, Pháo-thủ PĐC 3 Dù bị pháo kích, còn có các Pháo-thủ của tôi và vài binh sĩ BĐQ. Tất cả đều được khiêng vào đây nên buộc lòng tôi phải đưa thương binh của Pháo-đội trở lại vị trí, sau khi băng bó xong.

Tôi quay lại Đài Tác-xạ, được biết tình hình Căn-Cứ Hòa-Lực 31 quá nguy ngập, Cộng quân tràn lên bãi đáp — là con đường duy nhất tiến vào Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù và BCH/TĐ 3 Pháo-binh Dù.

Tôi điện đàm với Trí:

– Tình hình sao nguy hiểm đến thế mà chẳng nghe có kế hoạch gì mới cho Bạch Phú hả anh?

– Như tơ vò ở trên rồi Đại-úy! Tôi ráng cho binh sĩ ra tác xạ mà ra không nổi, nó pháo ngay chốc. Tôi bị 7 con bất khiển dụng rồi...

– Từ sáng tới giờ, chưa gì mà tôi đã bị 9 con rồi. Nhưng chỉ một nặng. Bên tôi có lẽ chúng dễ quan sát nên chúng bắn 57 ly dính ngay vào đại bác. Khẩu 2 của tôi xem như tê liệt hoàn toàn, các cung răng bị cắt, làm kẹt cứng tay quay chiều cao và hướng. Khẩu 3 và Khẩu 6 xếp cả 2 lớp. Nhưng 2 Khẩu này không ảnh hưởng gì đến tác xạ vì súng tôi xử dụng kít. Tôi còn bị vỡ 2 máy nhắm nữa! Tai hại quá!

Bây giờ là 14g15.

Tiếng «check fire», «check fire» vang trong máy từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31 gởi đi các nơi, sau đó 2 phản lực cơ bay đến oanh kích dữ dội.

Quanh căn-cứ, địch tiến như vũ bão, cố xé một khoảng trống cho bộ binh ulla vào vị trí... Rủi ro, một trong hai phản lực cơ bị lâm nạn, phi công thoát ra khỏi phi cơ với 2 cây dù đỏ treo lơ lửng trên không, chiếc jet phản lực còn lại bỏ nhiệm vụ yểm trợ, vùn vụt bảo vệ mạng viên phi công ngộ nạn. Sau đó có 2 Cobra và 1 trực thăng tải thương tiếp đến, nhưng lại cũng với nhiệm vụ cố gắng cứu phi công mà thôi.

Cùng lúc, hầu hết các Căn-Cứ Hòa-Lực Pháo-binh có nhiệm vụ tác xạ giải tỏa áp lực địch tại Căn-Cứ Hòa-Lực 31, đều bị pháo kích khủng khiếp, địch cố tình làm giảm khả năng yểm trợ hỗ tương của chúng tôi, Dù vậy, Trí và tôi vẫn cố gắng, cùng với PĐB/TĐ44 PB, PĐAI/Dù ở A-Lưới cho nhân viên ra Khẩu tác xạ... Sau mỗi lần giật cò, lại vội nhảy xuống hố cá nhân nấp, nghe ngóng động tĩnh xem có tiếng «départ » pháo kích địch không, xong lại lao lên nạp đạn... giật cò... Cứ thế, các Pháo-thủ tác xạ lai rai cho Bạch Phú.

Cuối cùng, Căn-Cứ Hòa-Lực 31 đành phải xử dụng hỏa lực cơ hữu chống trả.

Lúc bấy giờ, Pháo-đội Đại-úy Nguyễn Văn Dương vẫn còn xử dụng danh hiệu Huyền Phú — và chỉ có hỏa lực của Huyền Phú trực xạ chống chiến xa hữu hiệu hơn cả.

Đại-úy Dương xử dụng PRC-25 liên lạc với Bạch Phú:

– Bạch Phú!... Bạch Phú!... đây Huyền Phú!... tôi đã bắn hạ 3 chiến xa địch tại bãi đáp rồi. Bọn chúng không dám tiến vào nữa!

– Phải cẩn thận kéo tốp sau chúng nhào lên đấy.

– Chúng tôi đang bắt sống mấy tên Việt cộng còn sót trên bãi trực thăng. Chúng chết nhiều lắm!

Im lặng một chốc, Đại-úy Dương báo cáo:

– Một trong ba chiến xa địch đứt xích nằm tại chỗ. Bọn tôi leo lên nhưng mở bửng không ra. Chúng khóa kỹ và bên trong chỉ còn một vài tên thôi.

– Nếu bắt sống không được, cho anh em dang ra, nấp dưới hầm cá nhân «thụt » M72 cho chúng chết đi chứ.

– Vâng, tôi sẽ thi hành.

Chiến trường bỗng nhiên lắng dịu, nhưng là cái lắng dịu trong sự hãi hùng nghiêm trọng!

Khoảng 16g00 đợt tấn công thứ nhì tái phát mạnh hơn trước, hàng chục chiến xa địch nối tiếp nhau bao vây Căn-Cứ Hòa-Lực 31 mang cả biển người theo sau và hai bên hông xe.

Ngồi tại Đài Tác-xạ, tôi chú tâm theo dõi từng giây phút với sự hồi hộp cực độ. Những tràng AK, những tiếng nổ chát chúa của M79 cùng lựu đạn hòa lẫn, vang dội trong ống nói mỗi lần Bạch Phú và Huyền Phú liên lạc với nhau. Không khí tại Đài Tác-xạ chúng tôi thật là nặng nề khó thở!

Súng nổ vài phút, Đại-úy Dương báo cáo khẩn cấp:

– Bạch Phú!... Bạch Phú!... đây Huyền Phú... Việt cộng tràn lên bãi trực thăng đông quá! 5 con gà của tôi bị hồng hoàn toàn! Còn 1 con thôi! Tôi ra trực xạ đây!

Không ngờ, đó là lời nói cuối cùng của Đại-úy Nguyễn-Văn-Đương người bạn Tiền-sát-viên khả ái của tôi — và cũng là người hùng của Căn-Cứ Hòa-Lực 31 — mà từ nay không bao giờ, sẽ không bao giờ tôi được hân hạnh bắt tay anh nữa!

Từ Căn-Cứ Hòa-Lực 30, dùng ống nhòm nhìn về Căn-Cứ Hòa-Lực 31, tôi thấy rõ những cột lửa, khói bốc cao, hậu quả của cuộc chiến đấu đẫm máu, quyết liệt làm cho lòng tôi se lại, âu lo!...

Chắc chắn bây giờ các bạn tôi đang bối rối trong chiến đấu đơn độc một mất một còn với Cộng quân.

Đến 16g15 tôi bắt được tiếng nói cuối cùng, nghẹn ngào và ngắt quãng của Đại-úy Hà-Minh-Phương –Tiểu-đoàn Phó Tiểu-đoàn 3 Pháo-binh Dù:

– Thành thật cho chúng tôi cảm ơn các bạn... đã tác xạ... hết mình cho chúng tôi... Nhưng bây giờ... không còn cách nào... cứu vãn được nữa... Vĩnh biệt các bạn!... Vĩnh biệt các bạn!...

Bỗng dưng một cái gì ớn lạnh chạy dài xuống dọc tủy sống, xông lên óc tôi, hai bên thái dương ê như kim châm, chẳng khác một tia điện thoáng nhanh trong phút chốc lan khắp cơ thể tôi. Tôi sững sờ buông tiếng:

– Trời ơi!... thôi hết rồi!... Hết rồi Căn-Cứ 31!...

Không khí im lặng vô cùng nặng nề, phút chốc tràn ngập nhanh đè nặng tâm tư của mọi nhân viên hiện diện tại Đài Tác-xạ. Không ai bảo ai, mỗi người đều đồng một thái

độ: kéo dài phút im lặng... hồi tưởng lại những tiếng nói quen thuộc xin tác xạ của Bạch Phú trước đây... Hầu như tâm tư mỗi người đang theo đuổi một suy tư riêng trước tình hình đen tối của Căn-Cứ Hòa-Lực 31!

Một lần nữa, tôi như người mất hồn, như sống trong mộng!... thực hay mơ đây! Căn-Cứ Hòa-Lực 31 với toàn Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Nhảy Dù và BCH/TĐ 3 PB Dù lại có thể bị địch tràn ngập ư?

...Mặt trời hôm nay lặn chậm thế? Màn đêm ngập ngừng buông xuống đó đây... nặng trĩu... nặng trĩu... chẳng khác nỗi ưu tư đang đè lên tâm hồn tôi!...

Bên ngoài, địch pháo kích đều đều!

Bữa cơm tối, mãi đến 21g00 tôi vẫn không buồn nhìn! Miệng tôi trở nên đắng khó chịu. Ngồi trong hầm các Sĩ-quan mỗi người theo đuổi một ý tưởng riêng... Tiếng rên rỉ xin nước uống của Thiện ở hầm bên cạnh vọng lại làm cho lòng tôi thêm se thắt.

– Đại Bàng ơi! Đại Bàng... có thương thằng em thì cho thằng em một hộp nước! Khát quá! Khát quá... Trời ơi!... Ôi! nhức quá trời ơi!...

Tiếng «trời ơi» thống thiết của Thiện cứ nối nhau thoát ra miệng hầm dội vào tai tôi! Tôi không dám ra mặt, tôi không đủ can đảm bước sang hầm Thiện nữa! Bác sĩ bắt buộc tôi phải cấm ngặt không cho Thiện và các Pháo-thủ bị thương uống nước, ông dặn đi dặn lại khi chiều:

– Đại-úy phải cấm, đừng cho anh em bị thương uống nước, nhất là Thiện, Trợ, Đề. Hễ Đại-úy cho uống nước thì không cách gì cầm máu được mà máu ra nhiều thì chết đấy!

Nơi Thiện nằm lại sát với Đài Tác-xạ. Những lời bàn tán về tình hình Căn-Cứ Hòa-Lực 31 của các nhân viên tác xạ hẳn đã lọt vào tai Thiện, điều mà tôi lo ngại nhất! Vì e rằng Thiện sợ hãi sẽ nguy hiểm đến tính mạng, bởi vết thương khá nặng đang hành hạ nó!

Tôi ra lệnh cho HS Cang, y tá Pháo đội túc trực bên ghế bố Thiện đang nằm để sẵn sóc. Trong hầm không có một tí ánh sáng, chỉ có tiếng rên rĩ của Thiện nổi bật trong đêm tối!

Cầm lòng chẳng được, tôi gọi Cang đi lấy cho Thiện một cốc nước. Cang «dạ» thật to, nhưng lại bước vội qua hầm tôi, kề tai tôi nói nhỏ:

– Thưa Đại-úy, chứ Đại-úy không nhớ lời dặn của Bác Sĩ Quân Y khi chiều sao? Hễ cho Thiếu-úy uống nhiều nước thì máu ra không cầm nổi đâu!... Tôi lo quá! Thiếu-úy ổng nằm sắp máu bên hông cứ trồi lên chảy thấm cả ghế bố!...

– Tôi hiểu! Nhưng nó rên quá, tôi xót ruột lắm! Thôi anh đem một miếng bông qua đây nhúng vào ly nước của tôi, đưa cho Thiện nó ngậm đỡ!

Lân ngồi trước tôi với vẻ mặt buồn bã, lo âu không thốt một lời!... Bình thường Lân ít nói, lúc bấy giờ Lân lại ít nói hơn nữa. Có lẽ Lân sống bằng nội tâm nhiều hơn tôi. Giữa hai đứa tôi thật có khác nhau, khá xa về lối giao tế. Lân điềm đạm hay cân nhắc từng ý kiến khi trình bày bất cứ một vấn đề gì. Tôi thì trái lại, mọi việc tôi giải quyết bô bô. Tính tôi thường bộc lộ như chính tôi muốn moi cả tim ruột cho mọi người thấy lòng chân thật của mình — dù điều ấy có là tốt hay xấu! Giận ai tôi không bao giờ để bụng, thương ai tôi cũng không biểu lộ tình thương bằng lời nói hoặc cụ thể bằng hành động cử chỉ.

Tôi bảo Lân:

– Khổ quá! Bây giờ tính làm sao đây? Khi chiều tôi đã xin và được Đại-úy Hạnh can thiệp ngay với Bộ Tư Lệnh Dù cấp trực thăng tải thương, để đưa mấy anh em bị thương về Quân Y Viện cho nhẹ gánh. Nhưng chưa có kết quả nào! Rủi đêm nay bọn chúng tấn công vào đây và trường hợp bắt buộc phải rút bằng đường bộ thì làm sao cứu Thiện với các binh sĩ của mình?

Im lặng một chút, Lân tiếp:

– Vạn nhất có trường hợp không may như thế xảy đến, lúc đó phải cố đi chứ biết làm sao! Đại-úy cứ bình tĩnh để anh em khỏi xao động. Tôi sẽ họp các Khẩu-trưởng rồi phân công cho từng Khẩu lo.

Nhìn qua Ngân, anh ta ngồi im không góp ý.

Cang cho Thiện ngậm miếng bông tẩm nước xong, bước trở lại hầm tôi, kề tai tôi nói nhỏ:

– Thưa Đại-úy, Thiếu-úy Thiện nhờ tôi tìm đưa cho ông Khẩu Colt... Tôi sợ ông muốn tự sát quá!

Cùng lúc đó, có lẽ Thiện không hy vọng gì Cang nghe lời đi tìm súng, nên Thiện hét lớn với giọng Huế giận dữ, uất ức:

– Nhức quá!... Trời ơi!... Nhức quá!... Đại Bàng có thương tôi thì bắn cho tôi một phát... một phát thôi!... Ôi! Nhức quá trời ơi!... Tôi chịu không nổi nữa Đại Bàng ơi!...

Hơn bao giờ hết, ruột tôi như ai đem chặt ra từng khúc. Tôi đau xót như chính Thiện đau xót. Tôi khóc! Lần đầu tiên chỉ huy tại trận chiến, tôi đã khóc vì Thiện! Một Sĩ-quan đa năng, bất chấp mọi khó khăn vất vả, góp phần đặc lực trong việc tổ chức Pháo-đội,

là đứa em tôi thương mến đặc biệt, là một Sĩ-quan cộng sự trung thành của tôi trong 6 tháng qua, giờ đây lại khẩn cầu tôi ban ân huệ: Một phát súng!

Lời nói ấy tạo cho tôi một ý niệm quá rõ rệt về cảm giác đau đớn tột độ của Thiện cơ hồ xác thịt không còn chịu đựng nổi!

Lân khuyên tôi:

– Đại-úy đừng khóc, vẫn biết Đại-úy thương Thiện đấy, nhưng còn bao nhiêu binh sĩ nữa! Đại-úy cần giữ bình tĩnh để chỉ huy anh em, nhất là trong lúc này.

Nghe lời Lân, nhưng tiếng rên rỉ của Thiện tôi không thể xua đuổi ra ngoài tai tôi! Tôi khổ sở hơn bao giờ hết!

Cùng lúc, máy PRC-25 có tiếng gọi của Thiếu-tá Nguyễn-Văn-Tự, Tiểu-đoàn Trưởng của tôi, tôi mừng như bắt được vàng. Tôi cố gắng liên lạc qua giọng nói nghẹn ngào:

– Tôi xin Phượng Hoàng, với bất cứ giá nào, phải can thiệp cho được một phi vụ tải thương để đưa các anh em bị thương về cứu chữa. Phần tôi, tôi chấp nhận mọi nguy hiểm dù có hy sinh, tôi không tiếc. Nhưng tôi không thể nghe tiếng rên xiết đau đớn của Thiếu-úy Thiện. Tội nó quá, Phượng Hoàng cố gắng lo cho nó gấp đi.

Giọng khàn khàn ở đầu máy bên kia, kết quả của những đêm Thiếu-tá Tự không ngủ vì lo lắng và la hét đôn đốc nhân viên thực hiện công tác tiếp tế kịp thời cho Pháo-đội tôi cùng Pháo-đội Đại-úy Vện.

– Anh yên trí! Tôi biết tình cảnh của anh rõ lắm. Tôi đang lo đây, sáng mai, thế nào cũng có phi vụ tải thương lên cho anh...

Một cuộc họp khẩn cấp Thường-vụ và Khẩu-trưởng được triệu tập tại hầm tôi. Tôi thuật qua tình hình trầm trọng đã xảy ra cho Căn-Cứ Hòa-Lực 31, xong, tôi chỉ thị kế hoạch đối phó khi địch tấn công vị trí, phân công trực xạ cho các Khẩu, mỗi Khẩu phụ trách khiêng hoặc diu một thương binh, nhân viên truyền tin, tác xạ cũng thế.

Trung Sĩ Thìn báo cáo:

– Khẩu tôi mất Hạ sĩ I Đối! Không biết ảnh đi đâu từ trưa tới giờ không thấy về ăn cơm!

Thế rồi người bàn ý này, kẻ góp ý nọ, nghi ngờ anh ta bu theo trực thăng trở về Khe Sanh trước bữa cơm trưa. Nhưng sự thật, không ai biết anh ta ở đâu cả!

Tôi bảo HSI Bách khẩn liên lạc với Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn, nhờ xác nhận có HSI Đối ở đấy không. Lát sau, được nhân viên Tiểu-đoàn 44 PB trả lời: Suốt ngày hôm nay không có một binh sĩ nào của Pháo-đội C chúng tôi về Khe Sanh!

Tôi dăm nghi ngờ và nghĩ đến những chuyện rủi ro có thể xảy ra cho HSI Đối trong những đợt pháo kích khủng khiếp vào vị trí từ sau 12g00 trưa đến chạng vạng tối. Nhưng tôi không dám bày tỏ ý nghĩ ấy cho anh em biết — chẳng qua đó chỉ là một nghi vấn.

Sau đấy, mọi người rời khỏi hầm. Trong hầm chỉ còn tôi, Lân và Ngân. Tôi cho nhân viên đi mời Trung-úy Kim (D.L.O của BĐQ).

...Gặp tôi, Kim vội hỏi:

– Thầy gọi tôi có việc gì cần không?

– Không có gì cần cả. Tại sao khi trưa em không theo Tiểu-đoàn 21 BĐQ về cho rảnh. Bây giờ BĐQ rút hết, em còn nhiệm vụ gì nữa mà ở lại đây cho nguy hiểm?

– Tôi chưa được lệnh gì cả. Tôi có hỏi Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn tôi, nhưng chưa có lệnh lạc gì mới. Thiếu-tá Hàng bảo tôi cứ chờ!... chờ!... thành ra tôi không dám về.

Kim tiếp:

– Thôi thì ở lại với thầy cho vui vậy.

– Trong lúc đợi lệnh mới, em qua đây ngủ với tôi cho bảo đảm.

– Hầm tôi đằng kia cũng chắc chắn lắm. Mấy tấm PSP của thầy cho, tôi cho gác lên trên và sắp bao cát dày lắm. Ở đó, tôi còn có hai thang “tà lọt” nữa.

– Nhưng qua đây cho tiện, dầu sao với hai máy PRC-25, mình có thể liên lạc và nghe ngóng tình hình được nhiều nơi, thuận lợi hơn.

Nghe tôi nói có lý, Kim về gọi “tà lọt” mang các sắc và máy qua tá túc với tôi. Kim ngã lưng chung với Lân — vì là bạn đồng khóa của Lân — còn Ngân thì trải bản đồ, nằm ngay dưới đất.

Khoảng 22g00, Kim ra khỏi hầm nhìn vớ vẩn, bỗng thấy một đoàn Molotova địch pha đèn di chuyển, cách Căn-Cứ Hòa-Lực 30 chúng tôi non 4 cây số ở hướng Bắc-Tây Bắc. Kim gọi bọn tôi ra xem.

Trên “xa lộ” Hồ Chí Minh từng chiếc vượt qua một cái eo thẳng hướng vào căn-cứ chúng tôi để lộ đôi đèn pha chọc thủng màn đêm — Đó là những đoàn xe vận tải nặng, di

chuyển tiếp liệu phẩm chiến tranh của Cộng quân. Đoàn xe khá dài. Bọn chúng tôi có thể đếm được từng chiếc...

Tôi gọi máy xin Trung-tá Thạch và được chấp thuận cho chúng tôi tác xạ vào đấy. Đồng thời tôi cũng gọi điện thoại báo cho Trung-úy Nguyễn-Bá-Trí ra quan sát.

Lúc bấy giờ, cả Trí và tôi nhận sự chỉ huy của Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn 1 Pháo-binh Dù. Pháo-đội tôi cải danh hiệu là 93.

Khẩu 3 và Khẩu 4 thi hành tác xạ ngay. Khi đạn nổ, tại mục tiêu những ánh đèn pha tắt rụi... nhưng sau đó, ánh sáng lại vẫn tiếp tục soi đường di chuyển.

Ban ngày địch pháo kích khủng khiếp bao nhiêu thì ban đêm, trái lại, yên tĩnh bấy nhiêu. Địch sợ lộ mục tiêu chăng? Hay đang thi hành kế hoạch tiến quân bám sát vòng đai phòng thủ căn-cứ? Thật khó hiểu!

Trở lại hầm, chúng tôi ngồi bàn luận đủ chuyện. Ngân táy máy rà tần số làm việc của Bạch Phú, bỗng nghe tiếng nói rất khế của Trung-tá Bùi-Văn-Châu Tiểu-đoàn Trưởng Tiểu-đoàn 3 Pháo-binh Dù từ Căn-Cứ Hòa-Lực 31 gọi cho Tiền-sát-viên của các Đại-đội Tiền Đồn kế cận (những Đại-đội này chưa bị địch tràn ngập):

– Tôi đang bị kẹt... trong góc... hầm chỉ huy... làm thế nào... cứu tôi với... Việt cộng trên đầu tôi nhiều lắm...

Giọng nói thật nhỏ như hơi gió! Có lẽ Trung-tá Châu rõ hơn ai hết những nguy hiểm của một tiếng động do Trung-tá tạo ra sẽ tai hại cho sinh mệnh Trung-tá tức khắc.

Lúc sắp tối, tôi được Trí báo cho tôi về việc sống sót hi hữu của Trung-tá Châu... nhưng liên tiếp tôi phải giải quyết nhiều vấn đề của Pháo-đội nên không thể theo dõi được.

Bây giờ, chính tai tôi và các Sĩ-quan có mặt tại hầm nghe lời kêu cứu của Trung-tá, bỗng đứng chúng tôi im lặng nhìn nhau ngơ ngác, lại sợ cả tiếng động phá tan lời kêu cứu của Trung-tá! Cuộc đối thoại của Tiền-sát-viên, của các thẩm quyền thuộc các Đại-đội tiền đồn và Trung-tá Châu cho chúng tôi nhiều tưởng tượng về khung cảnh nguy hiểm mà Trung-tá đang sống.

Khoảng giữa khuya, có tiếng liên lạc... có lẽ từ phi cơ gọi xuống, đại khái, trên phi cơ ban hành một lệnh khẩn cấp...!

– Lệnh của Bạch Long ... Đại-đội... phải tìm cách đột kích vào cứu Trung-tá Châu ngay trong đêm nay...

[Bạch Long: Danh hiệu của Trung Tướng Tư Lệnh Sư-đoàn Dù, xử dụng trong cuộc hành quân Lam Sơn 719]

Bạch Long là danh hiệu của Trung Tướng Dư-Quốc-Đổng, người anh cả khả kính của Binh-chủng Dù đã luôn luôn theo sát bước chân của đàn em trong những giờ phút quyết liệt tại trận chiến với những lo âu chân thật của một vị tướng giàu tình thương binh sĩ thuộc hạ.

Sau lệnh ấy, Đại-đội Tiền đồn liên lạc thường xuyên với Trung-tá Châu, đồng thời tìm cách tiến dần về Căn-Cứ Hòa-Lực 31...

Đến 2g00 ngày 26-2-1971, tiếng nói của Trung-tá Châu tắt hẳn! Tôi nghe rõ câu hỏi qua giọng nói nghẹn ngào đứt quãng của Đại-đội này:

– Đích-thân!... Đích-thân!... Đích-thân còn ở đầu máy không?... Nếu còn xin Đích-thân thổi vào máy một hơi! Hãy thổi vào máy một hơi để chúng tôi biết chừng!... Chúng tôi đang cố vào với Đích-thân đây.

Im lặng một chút, vẫn không có tiếng trả lời, dù chỉ là một hơi thổi vào ống nói!

– Đích-thân!... Đích-thân!... (giọng nói run rẩy ở đầu máy)... chết tôi mất!... Làm sao thi hành lệnh của Bạch Long... làm sao báo cáo cho Bạch Long đây!... (giọng run rẩy đến lúc này đã trở thành tiếng thốn thức)... Đích-thân!... Đích-thân!... nếu chưa lọt vào tay địch, xin Đích-thân ráng thổi vào ống nói cho chúng tôi một hơi! Trời ơi!... chết tôi mất!...

Tình đồng đội từ một vị tướng lãnh cho đến một binh nhì của binh chủng thể hiện tha thiết trong mưu đồ giải cứu Trung-tá Châu hơn bất cứ lúc nào!

Tất cả chúng tôi lặng người! Trân tráo nhìn nhau thở dài, thương xót cho số phận mong manh của Trung-tá Châu!

Trung-tá Châu đã đền nợ nước hay bị địch quân khám phá, bắt được tại góc hầm chỉ huy đưa đi làm tù binh? Tôi chắc chắn không ai dám quả quyết, nếu không phải cùng cảnh ngộ với Bộ Chỉ-huy Lữ-đoàn 3 Dù.

...Lác đác, tiếng súng AK quanh Căn-Cứ Hòa-Lực 30 bắt đầu khuấy rối vòng đai phòng thủ.

Một trận mưa B52 cách vị trí chúng tôi khoảng hơn 1 cây số ở hướng Bắc, trải dài từ Đông sang Tây, làm thành một bức màn lửa, nối tiếp với những tràng tiếng nổ kinh

khủng, chớp nhanh, sáng rực cả một vùng. Tiếng động làm lay chuyển tất cả hầm hố tại vị trí...

Phi cơ soi sáng tiếp tục thi hành nhiệm vụ trên không phận chúng tôi mãi đến 6g30 sáng.

7g00 ngày 26-2-1971, anh em Dù đi kiểm soát lại hệ thống mìn ven bãi trực thăng, bỗng phát giác thi hài của HSI Đối nhờ cái huy hiệu mang ở cánh tay trái.

TSI Bình cùng một số nhân viên ra lượm chân và gói xác Đối vào một cái poncho. Đối chết vì địch pháo kích trong lúc anh đang đi tiêu. Đạn rơi ngay vào chỗ ngồi của anh, phía dưới hầm đạn chính của Pháo-đội. Anh bị đứt lìa cả nửa người. Có lẽ anh đã chết ngay sau tiếng nổ.

Tổng kết lại, đến bây giờ tôi đã thiệt một binh sĩ và bị thương 7, hoàn toàn vì đạn pháo kích của địch.

Suốt buổi sáng, nhân viên các Khẩu lẫn quần trong hầm hoặc cộng sự — vì bây giờ địch pháo kích đủ loại kể cả súng bắn thẳng.

Đến 10g00 trực thăng tải thương sà thấp để đáp xuống bãi... cùng lúc, đạn pháo kích rơi ngay bãi đáp! Bắt buộc trực thăng phải bốc lên, không kịp nhận thương binh nữa.

Gần 1 giờ sau, bãi đáp số 2 được thiết lập khẩn cấp ở phía Nam, ngay bên ngoài vòng rào phòng thủ vị trí Pháo-đội, khuất sau một đám cây dày và thấp ở hướng Đông. Nhờ vậy, chúng tôi chuyển được tất cả anh em bị thương về hậu cứ — kể cả xác của HSI Đối.

Khổ sở nhất là việc tải thương cho Thiện! Mảnh đạn lớn ăn sâu vào hai hông, chân, làm Thiện không thể nằm ngửa được để khiêng bằng băng ca. Cửa hầm ngủ lại quá hẹp, bên ngoài địch pháo không dứt...

Cuối cùng, TS Đức tình nguyện cõng Thiện chạy xuống bãi đáp mới.

Lúc trở về, mặt Đức tái xanh vì mệt ngất, mồ hôi nhễ nhại khắp cả đầu, cổ, mình mẩy. Nhìn Đức, tôi cảm động quá, tôi ôm đầu nó vào ngực vừa mừng, vừa tủi. Đức tuy nhỏ người, trẻ, nhưng can đảm và dạn dĩ như kẻ đã từng trải chiến trận.

Bình thường, lúc Pháo-đội còn đồn trú tại Quảng Nam, Đức có tiếng là lười và hay “dù” đi chơi lăm. Thế nhưng, từ lúc qua Lào, có lẽ bí đường “du hí” hắt ta lại hăng say làm việc hơn bất cứ một Hạ Sĩ-quan tác xạ nào, lại nêu cao tình đồng đội trong việc giúp đỡ bạn bè làm công tác, không nề hà vất vả.

Hoàn tất việc tải thương, tôi thở phào nhẹ nhõm vì đỡ được một nỗi lo. Giờ đây, tất cả chúng tôi rảnh tay để đối phó với tình hình mới.

Khoảng 12g00, một quả đạn pháo kích rơi vào bên trong miệng hầm Khẩu 2. Tất cả Pháo-thủ nhào ra bằng một ngách nhỏ, nhảy vọt sang hầm Khẩu 4. Hai nhân viên chạy sau cùng bị cháy áo giáp, vừa lùi vừa cởi bỏ, nhưng may mắn chưa bị thương.

Cứ thế, các Pháo-thủ xử dụng hầm này đến hầm khác, nếu hầm trước bị sụp hoặc bị cháy.

Bên vị trí Pháo-đội C3 Dù, càng lúc đạn pháo kích địch rơi càng chính xác vào các ụ súng. Sự thiệt hại về sinh mạng lúc bấy giờ chưa đáng kể, nhưng các hầm làm bằng dư liệu tác xạ như thùng gỗ, ống giấy... đã bắt đầu tác hại vì dễ bắt lửa.

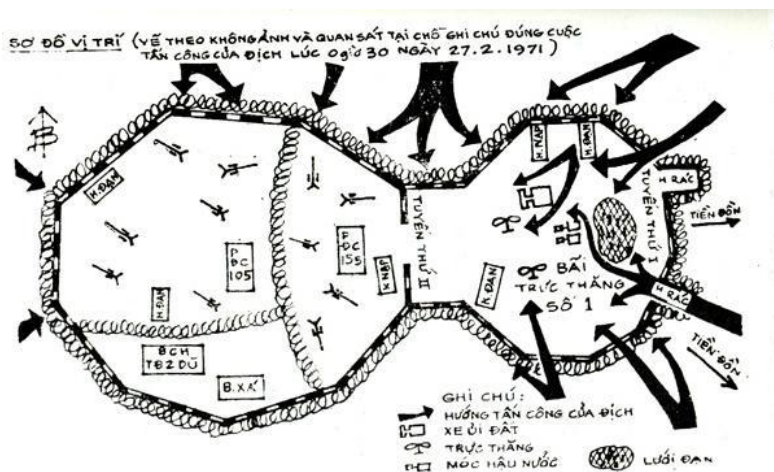
Về chiều, mực độ pháo kích gia tăng, chúng vẫn sử dụng súng cối 82 ly, các loại đại bác 57 ly và 75 ly bắn thẳng vào vị trí. Các vị trí súng cối bộ binh của chúng mỗi lúc một di chuyển đến gần căn-cứ hơn.

Tại Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn 2 Dù, Đại-úy Trần-Công-Hạnh khẩn đánh công điện xin các phi vụ B52 giải tỏa áp lực.

Trong những lúc ngớt pháo kích, khoảng vài ba phút, pháo đội lại ra sức tác xạ yểm trợ cho các cánh quân tái chiếm Căn-Cứ Hòa-Lực 31. Tuy nhiên, công tác yểm trợ này gặp quá khó khăn nên Pháo-đội dần cố gắng tối đa vẫn không thể thi hành liên tục. Vì, sau vài quả đạn bắn đi, địch nghe tiếng “départ” của Pháo-đội, lại tiếp tục pháo kích, bắt buộc nhân viên phân tán vào hầm nấp.

Dây dưa như vậy cho đến tối chúng mới ngưng pháo kích. Phi cơ soi sáng trở lại với căn-cứ chúng tôi từ 19g30 liên tục thả hỏa châu, soi sáng chiến trường.

Chương 15 TỬ THỦ CĂN-CỨ HÒA-LỰC 30

Bây giờ, sau khi Căn-Cứ Hòa-Lực 31 thất thủ, Căn-Cứ Hòa-Lực 30 xem như là tiền đồn về mặt Bắc quốc lộ 9 sâu trong nội địa Lào. Chúng tôi chỉ còn nhiệm vụ yểm trợ cho

Căn-Cứ A-Lưới và hôm nay phải lai rai tác xạ cho thiết kỵ tiến chiếm lại Căn-Cứ Hòa-Lực 31. Kỳ dư, mọi nỗ lực dồn vào tác xạ yểm trợ cho hai tiền đồn ở hướng Đông và Đông-Nam vị trí chúng tôi, cùng trực xạ bảo vệ Pháo-đội mà thôi.

...Cũng như đêm qua, khuất eo trên «xa lộ» Hồ Chí Minh, một đoàn convoy vẫn nối đuôi nhau rọi đèn pha di chuyển... Sự kiện này không còn làm cho ai ngạc nhiên nữa, vì mặt Đông-Bắc, Bắc và Tây-Bắc chúng tôi không còn một đơn vị bạn nào hoạt động, tất nhiên đã trả lại cho Cộng quân một vùng tự do khá rộng, tuy rằng hầu hết các kho tàng của chúng đã bị Tiểu-đoàn 39 và 21 BĐQ phá sạch từ tuần lễ trước.

Sĩ-quan Pháo-đội giờ chỉ còn tôi, Lân và Ngân với 68 nhân viên. Kim thì tá túc tạm thời. Tất cả 4 anh em tôi đều trú chung trong một hầm.

Khoảng 23g00, 24g00 một sự im lặng gần như tuyệt đối bao trùm cả căn-cứ. Chung quanh vị trí không có một tiếng động nhỏ.

Tại hầm, tôi vẫn xử dụng 2 máy PRC-25, một của tôi dùng liên lạc với các đơn vị Pháo-binh, một của Kim dùng liên lạc với BCH/TĐ 2 Dù và theo dõi tình hình không yếm.

...0g30 ngày 27-2-1971, tiền đồn phía Đông khẩn cấp báo cáo trực tiếp cho Trung-tá Thạch với giọng nói rất khế:

– Địch đang tiến dần đến chúng tôi, chúng có cả chiến xa pha đèn di chuyển. Sau chiến xa, bộ binh cũng lúc thúc chạy theo...

Trung-tá Thạch ra lệnh:

– Các em cứ bình tĩnh, phải giữ vững tuyến của mình, chờ chúng đến vừa tầm khoảng 50 thước dùng M72 nhắm ngay vào nó mà bắn... Hãy bình tĩnh thi hành lệnh tôi.

– Dạ, tôi thi hành, Đích-thân.

Theo dõi được tình hình như thế, tôi khẩn cấp gọi các Khẩu trưởng vào hầm, chỉ thị Khẩu 4 quay hướng súng về phía cổng — từ tuyến thứ nhì đi ra bãi đáp — nơi mà địch muốn vào căn-cứ chúng tôi, bắt buộc phải theo đường duy nhất đó. Khẩu 2, Khẩu 3 cố gắng quay về các hướng 5800, 6400 ly để sẵn sàng trực xạ xuống ngay chân đồi. Khẩu 1 chuẩn bị đạn chiếu sáng, bắn khi hỏa châu không thả liên tục. Khẩu 6 hướng về hướng Đông-Nam, trực xạ xuống ven đồi... Tất cả chỉ trực xạ khi có lệnh tôi hoặc Trung-úy Lân.

Tôi giao Lân và Ngân ra chỉ huy trực tiếp các Khẩu 4, 2, 3, đồng thời tôi phân phối tất cả các thức ăn, thuốc Ruby Quân Tiếp Vụ của tôi cho các Khẩu trưởng mang về chia cho nhân viên dùng. Tôi chỉ thị cho nhân viên truyền tin, tác xạ, tiêu hủy các hồ sơ mật, đặc lệnh truyền tin, lệnh hành quân, nhật ký hành quân và sổ sách giấy tờ liên quan đến tác xạ. Chỉ giữ lại xạ bảng, bản đồ cùng dụng cụ tác xạ... Tôi không quên chỉ thị cho anh em chuẩn bị vũ khí cá nhân, lương khô 4 ngày và hành trang nhẹ sẵn sàng trong “sac” mang lưng, đề phòng trường hợp bất trắc xảy ra... Riêng các Khẩu trưởng, tôi lưu ý bằng mọi giá, phải giữ các máy nhắm còn lại thật cẩn thận... mỗi khẩu phải sẵn sàng một quả lựu đạn cháy phá súng.

Tôi lặp đi lặp lại:

– Tất cả anh em phải chuẩn bị đầy đủ như thế, nhưng tất cả chỉ được phép thi hành khi có lệnh trực tiếp của tôi. Bắt đầu từ phút này, bất cứ hành động gì của các anh em cũng phải tuân theo lệnh tôi, không được tự chuyên...

Giọng nói của tôi trở nên đanh thép lại. Tôi không muốn cho binh sĩ tôi đọc được nỗi lo âu của tôi đối với họ... Hình ảnh chiến xa địch — dù tôi không thấy rõ lúc chúng tiến đánh Căn-Cứ Hòa-Lực 31, vẫn cứ lớn vồn trong trí óc tôi... Đời binh nghiệp của tôi, quả thật đây là lần đầu tiên tôi chỉ huy một Pháo-đội 155 ly trực diện với cuộc tấn công của địch có chiến xa yểm trợ... nhưng phút lo âu ấy chỉ thoáng nhanh rồi biến mất với ý nghĩ hào hùng đến với tôi. Tôi phải tỏ ra xứng đáng là cấp chỉ huy của từng ấy Pháo-thủ. Cụ thể, tôi nghĩ, chỉ còn một giải pháp duy nhất để giải quyết sinh mạng cho cả Pháo-đội tôi — là, chúng tôi phải chiến đấu, cương quyết chiến đấu.

Những việc trên, tôi giải quyết thật nhanh chóng, xong tôi liên lạc ngay với Sĩ-quan Liên-lạc 320 và Trung-tá Trần Kim Thạch, nhận phần xin Pháo-đội B/Tiểu-đoàn 44 Pháo-binh của Đại-úy Vện ở A-Lưới tác xạ ven rào hướng Tây và Nam. Pháo-đội A/ 64 Tiểu-đoàn Pháo-binh của Đại-úy Sản qua trung gian của Thiếu-tá Hằng ở Phú Lộc, cùng Pháo-đội A/ 44 PB của Đại-úy Vượng ở Lao Bảo tác xạ hướng Bắc, Đông-Bắc hầu chặn đứng hoặc ít ra, làm tê liệt sức tiến quân của địch để đợi phi yểm can thiệp. Còn Sĩ-quan Liên-lạc 320 và Đại-úy Hạnh liên lạc xin Pháo-binh Cơ-giới của Hoa Kỳ ở Lao Bảo – Khe Sanh tăng cường, cùng hướng dẫn phi yểm oanh kích khi các oanh tạc cơ vào vùng.

Tôi chỉ thị Lân trách nhiệm trực xạ chống thiết giáp, trong lúc Ngân đã rời khỏi hầm ra đốc thúc nhân viên chuẩn bị đạn dược tác xạ, phần tôi và Kim lúc đó không rời hai máy vô tuyến, liên lạc chặt chẽ với Pháo-binh bạn, với BCH/TĐ 2 Dù điều chỉnh tác xạ song

phương với 320 và theo dõi phi cơ soi sáng. Vì trên phi cơ có nhân viên phi hành Việt Nam, bọn tôi có thể nhờ quan sát hướng Bắc và hướng Đông-Bắc.

Chẳng mấy chốc, tiền đồn hướng Đông báo cáo tiếp với giọng đứt quãng rất nhỏ:

– Thân-sinh!... Thân-sinh!... bây giờ chúng chỉ còn cách tôi 500 thước!...

Vẫn giọng danh thép và cương quyết, Trung-tá Thạch đáp:

– Tôi ra lệnh các anh em bình tĩnh... bình tĩnh... có tôi chiến đấu ngay bên cạnh các anh em đây... Cứ nhắm thật kỹ vào giữa chiến xa, đợi nó đến thật gần rồi mới được bắn... hiểu chưa?

Hai ngọn đèn pha bắt đầu nhô lên rồi thụp xuống trên chóp ngọn đồi ở hướng Bắc — Đông-Bắc và cách vị trí Pháo-đội vào khoảng 1000 thước... Có lẽ dốc đứng, chiến xa địch khó di chuyển...(?)...

Trường người lên khỏi hầm nhìn thấy cảnh ấy, tôi thầm nghĩ đến trách nhiệm nặng nề mà Pháo-đội tôi sắp phải đối phó — đối phó trực tiếp, vì lẽ chỉ có đại bác của tôi mới có thể trực xạ không vướng bức chắn.

Bỗng có tiếng nói từ phi cơ dội xuống, qua máy PRC-25, tôi nghe phi hành đoàn liên lạc với BCH/TĐ 2 Dù:

– Địch xuất hiện hai chiến xa ở hướng Bắc — Đông-Bắc các anh, có bộ binh của chúng theo sau hai bên chiến xa đông lắm.

...Hình ảnh Căn-Cứ Hòa-Lực 31 chiến đấu trong đơn độc, chống chiến xa và biển người, một lần nữa thoáng nhanh qua óc tôi. Tôi gọi Lân và Ngân vào và bảo thủ tiêu tất cả giấy tờ quan trọng cùng thư từ của gia đình còn sót trong túi áo tức khắc.

Tôi gọi Hạ sĩ Đinh mang đến cho tôi một cặp đồ trện – với ý nghĩ xử dụng lâu ngày – Tôi lập tức thay áo quần thẳng nếp, cài cấp hiệu vào hai ve áo, trang bị đầy đủ nón sắt, áo giáp và những vật dụng thật cần thiết như đèn pile, địa bàn, bản đồ... cắt đặt nhân viên truyền tin mang máy khi cần...

Lân cẩn thận và lo lắng cho tôi hơn bao giờ hết, Lân bảo tôi:

– Đại-úy bỏ cặp lon trên ve áo... lỡ có bề nào, ngay phút đầu lọt vào tay địch, may ra không bị chúng giết, rồi sau sẽ hay...

– Không nên, tôi nghĩ mình cần mang lon chiến đấu đến viên đạn cuối cùng rồi phá đại bác bằng lựu đạn cháy, các Khẩu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi... Nó mà vào được đây thì mình khó sống! Hầm mình rồi cũng bị chiến xa chúng đè sập, không thoát nổi đâu. Và lại, vạn nhất chúng tràn vào đây, hoặc nó giết ngay, hoặc vì mình có cấp bậc biết đâu chúng lại bắt mình làm tù binh nếu không tự sát kịp.

Nhìn vào cổ áo Lân, tôi tiếp:

– Còn lon Trung-úy trên ve áo anh?

– Tôi lo cho Đại-úy thôi, bọn tôi nhắm gì!

Thật tình, tôi không thể tưởng tượng được lòng yêu thương của các Sĩ-quan cộng sự của tôi đã hết tình mến tôi đến thế.

Sau đấy, tôi thuật lại cho Lân và Ngân về việc tôi vừa bắt được liên lạc với phi cơ soi sáng.

Bây giờ, cái gì tôi cũng giải quyết khẩn cấp cả. Lân và Ngân rời hầm ra vị trí súng. Tôi chồm người gọi vói theo:

– Lân cố gắng trực xạ về hướng 200, quan sát kỹ thiết giáp địch và nhắm giữa hai ngọn đèn pha của nó mà trực xạ.

Kế đó, tôi bốc máy liên lạc với Thiếu-tá Hằng, tôi báo trực tiếp cho Thiếu-tá:

– Bây giờ Việt cộng tiến gần vào tiền đồn, cách 500 thước và cách Pháo-đội dưới 1000 thước, thiết giáp chúng đang cố gắng vượt qua đồi ở hướng 200 của tôi. Phi cơ soi sáng đã xác nhận... Nhờ Thiếu-tá cứu bọn tôi với, tác xạ thật nhiều cho tôi... Hiện tôi đang trực xạ ra mục tiêu đây, nhưng ngặt nỗi, tôi không có loại Heat, tôi cho vắn Delay trực xạ...

[HEAT: Loại đạn đặc biệt của Pháo-binh dùng chống chiến xa địch.]

[DELAY: Trên đầu nổ của loại đạn nổ mạnh Pháo-binh thường dùng, có 2 vị thế mà lúc dùng Pháo-thủ có thể để Delay chậm nổ hoặc SQ nổ nhanh. (Chậm nổ để có thể xuyên phá, nổ nhanh thì nổ ngay khi chạm vào bất cứ vật gì trước nó.)

– Anh yên trí, tôi bắt các Pháo-đội của tôi bắn hết mình cho anh... Tôi đã được chỉ thị của Trung-tá chỉ huy trưởng Pháo-binh Quân đoàn I lo cho anh tối đa.

– Cám ơn Thiếu-tá, sự giúp đỡ của Thiếu-tá trong giờ phút quyết liệt này, tôi sẽ không bao giờ quên ơn!... Về Đà Nẵng tôi sẽ tìm đến Thiếu-tá và thay mặt Pháo-đội lạy Thiếu-tá 3 lạy đấy...

– Tôi không dám nhận đâu! Anh đừng nói quá lời! Bồn phận của tôi lo cho anh thì tôi phải lo...

Cùng lúc này, một phi cơ quan sát vằn vũ trên không phận Căn-Cứ Hòa-Lực 30. Tôi không biết vị Sĩ-quan trên đó là ai, bỗng dưng cướp lời đối thoại giữa tôi và Thiếu-tá Hằng, lại đồng dặc ra lệnh cho tôi:

– 93!... 93!... Anh không có đạn Heat, tôi ra lệnh cho anh bắn SQ!

Tôi không biết ai lại gọi đúng danh hiệu của tôi, lại ra lệnh cho tôi xử dụng đạn nổ với vị thế SQ. Tôi bèn hỏi lại:

– Đây 93!... Xin lỗi... Đài nào vừa gọi chúng tôi đấy?

– 93!... 93!... Đây 11! Tôi ra lệnh anh bắn SQ!

– 11... 11... Đây 93, tôi nghĩ bắn Delay chậm nổ, nó sẽ xuyên ngang thiết giáp và nổ bên trong vỏ sắt, sát hại được tài xế và xạ thủ, chứ bắn SQ tôi e nó không hiệu quả bằng!

Tôi trả lời như thế, nhưng thật tâm, tôi cũng không biết danh hiệu 11 là của ai. Tôi linh cảm rằng, có lẽ, cũng là một cấp Sĩ-quan Pháo-binh cao hơn tôi.

– Tôi ra lệnh cho anh bắn SQ với nấp 7, anh cứ thi hành đi. Vì Delay nó sẽ «microchet» khi chạm vào thiết giáp. Đạn anh cỡ 155 ly, anh bắn SQ, đạn vừa chạm tới thiết giáp sẽ nổ ngay. Sức công phá và sức ép của nó như một quả bom nhỏ, sẽ phá được thiết giáp, đó là kinh nghiệm. Tôi ra lệnh, anh cứ thi hành cho tôi...

Mặc dầu không biết ất giáp gì về Ông 11 và cũng không còn thì giờ để hỏi. Tuy nhiên, trong lời chỉ vẽ ngắn ngủi như sợ mất thời gian đã thoáng nhanh qua trí tôi một ý tưởng kính nể vì Ông 11 đã nói có lý.

Tôi vội leo lên miệng hầm hét to về phía Khẩu 4:

– Khẩu 4 trực xạ, đạn nổ, đầu nổ SQ. Cấm bắn Delay, nhắm ngay vào giữa đèn pha thiết giáp mà trực xạ.

Trung-úy Lân đứng tại Khẩu 4 lấy tay che miệng quay về hướng tôi lặp lại:

– Khẩu 4 – Đạn nổ – Đầu nổ SQ – Trực xạ...

Tức khắc sau đó, HSI Dương-Cũ cùng nhân viên Khẩu 4 đã trực xạ theo sự chỉ huy trực tiếp của Trung-úy Lân. Các Khẩu 2, 3, 6 trực xạ quanh rào kẽm gai từ Bắc vòng sang Tây xuống phía Nam.

Thiếu-úy Ngân bình tĩnh chạy lui chạy tới kiểm soát hết Khẩu này đến Khẩu khác.

Tôi gọi HSI Bách tìm mọi cách dựng lại ăng-ten 292 để liên lạc với Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn. Chiếc Cargo 2,5 tấn làm máy và cây ăng-ten 292 đã bị địch pháo kích khi chiều hư nát, chưa kịp thay thế, nên chỉ dùng PRC-25 với ăng-ten đoạn mà thôi, do đó không thể liên lạc xa được.

[Ăng-ten 292: một loại ăng-ten dùng với các máy truyền tin, có tác dụng phát luồng sóng điện đi xa hơn loại ăng-ten đoạn.]

Bách trình tôi:

– Thưa Đại-úy, dựng ăng-ten 292 nguy hiểm quá, nó lộ mục tiêu... Đại-úy không thấy khi chiều Việt cộng cứ nhắm vào ăng-ten mà pháo kích mãi hoài đó sao?

Đến phút này, tôi không còn muốn nghe ý kiến nào của nhân viên nữa. Tôi chỉ muốn tất cả phải thi hành theo lệnh tôi. Tôi đọc đoán – và vì thế, tôi phát câu ngay khi Bách trình chưa hết câu, tôi dẫn mạnh:

– Tôi bảo, anh cứ thi hành đã. Bây giờ tối nó thấy mẹ gì mà sợ lộ mục tiêu! Nếu không dựng cao được thì dựng thấp... Đồi mình ở cao đến 727 thước chứ phải hố thẳm đâu!

Sau khi bị gay gắt với lệnh trên, Bách cùng nhân viên truyền tin ra sức dựng lại ăng-ten. Nhờ vậy, tôi liên lạc được với Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn 44 Pháo-binh. Thiếu-tá Tiểu-đoàn Trưởng vào máy đàm thoại với tôi.

– Trình với thẩm quyền, tình hình của tôi bây giờ trầm trọng lắm. Thiết giáp chúng đang di chuyển vào vị trí, tôi đang trực xạ xin các nơi yểm trợ khẩn cấp đây.

– Tôi đã theo dõi và biết rõ tình hình rồi. Anh bình tĩnh chiến đấu. Tôi và ông hai mai bạc lo cho anh hết mình.

– Trình với thẩm quyền, có «lima» gì mới cho tôi không? [Lima: tiếng nguy hóa giữa tôi và Thiếu-tá Tự, ý tôi muốn hỏi có lệnh gì mới cho chúng tôi không]

Thiếu-tá TĐT của tôi không đáp thẳng vào câu hỏi này mà chỉ trả lời «đang lo»... «đang lo»..., thế thôi, mặc dầu tôi hỏi đi hỏi lại hai ba lần nữa nhưng vẫn không biết gì hơn.

– Anh cứ yên trí đi. Thượng-cấp đã có kế hoạch cho các anh rồi. Cứ yên trí đi... mai sẽ có Cọp Biển đạp chân xuống hướng Đông của anh đấy!... Yên trí đi!...[Cọp Biển: Thủy Quân Lục Chiến]

Trước tình hình nghiêm trọng, trong thâm tâm, tôi chỉ muốn được biết có lệnh rút hay không — vì Căn-Cứ Hòa-Lực 30 giờ đây biến thành một tiền đồn không hơn không kém. Nguy hiểm ở chỗ không còn quân bạn hoạt động ở phía Bắc và Tây-Bắc, Cộng quân dễ dàng di chuyển đến tấn công. Trong căn-cứ, ngoài đại bác 155 ly và M72, không có loại vũ khí hoặc mìn bẫy nào có thể chống chiến xa hữu hiệu hơn. Cùng lúc chiến xa địch cứ rọi đèn pha di chuyển, bất chấp những phản ứng của lực lượng ta đang hờm sẵn.

Không biết lúc bấy giờ ở Khe Sanh có ai tin được thực trạng tình hình Căn-Cứ Hòa-Lực 30 chúng tôi căng thẳng đến thế không!?!...

Tại hướng Tây, ven vị trí, Đại-úy Vện tác xạ ngay trên vòng rào kẽm gai ngoài cùng, đã có lúc tung xác Việt cộng. Các binh sĩ Dù án ngữ mặt đó khẩn báo cáo cho BCH/TĐ 2. Dù... tôi theo dõi kịp và chuyển ngay cho Đại-úy Vện giữ yếu tố sửa chữa, bắn rải đạn dọc hàng rào.

Từ đây, tôi nhờ Thiếu-úy Kim liên lạc với Thiếu-tá Hằng và thỉnh thoảng đổi tần số để theo dõi hoạt động của phi cơ soi sáng.

Mặt Nam vị trí, Đại-đội 1 của Tiểu-đoàn 21 BĐQ bị kẹt, tá túc xen kẽ với anh em Dù rải dài từ bên ngoài BCH/TĐ 2 Dù đến tuyến thứ nhì với một quân số còn lại gần 100 người. Nhờ thế, lực lượng phòng thủ được trải khắp giao thông hào, không còn một khoảng trống nào...

Kết quả, tôi đã giữ vững được nhiệm vụ điều chỉnh chính xác. Không một quả đại bác nào lọt vào đồn.

Tiếng nổ đing tai nhức óc của đại bác trực xạ phút chốc xé tan bầu không khí yên lặng bao trùm căn-cứ.

...Tiền đồn báo cáo tiếp, tiếng nói thật nhỏ, như e sợ Cộng quân có thể nghe được:

– Địch đã cố gắng... leo lên... đòi rồi!...

Vẫn giọng đánh thép của Trung-tá Thạch dẫn từng tiếng:

– Các anh em bình tĩnh, bình tĩnh và nhắm ngay vào nó... cứ thi hành theo đúng kế hoạch tôi đã dặn.

Ấm!... Ấm!... Khẩu 4 trực xạ trúng ngay một chiếc.

Tôi nghe rõ tiếng nói của phi hành đoàn phi cơ soi sáng qua vô tuyến:

– Pháo-binh bắn cháy được một chiến xa địch rồi! Bắn cháy rồi! Chiếc kế tiếp đang cố gắng vượt lên.

Mừng quá, tôi gác máy cùng Kim nhảy lên miệng hầm hét to về phía Khẩu 4:

– Mình trực xạ cháy một chiến xa địch rồi! ...Chiếc thứ hai đang tìm đường tiến lên... Phi cơ soi sáng vừa báo đấy... Anh em tiếp tục trực xạ thật kỹ... Cẩn thận mà bắn...

Cùng lúc, Lân hét lớn đáp lại tôi:

– Cháy thiết giáp! Cháy thiết giáp địch!

Vừa hồi hộp, tôi lại mừng thầm với ý tưởng: nếu chặn được chiến xa địch bên ngoài tiền đồn, hy vọng phi yểm can thiệp kịp, có thể cứu vãn được tình thế lắm!

Kim nhìn tôi mỉm cười để lộ hai cái răng khểnh «duyên dáng» bên mép:

– Có thời rồi đó thầy!! May ra chặn đứng được chiến xa bên ngoài tiền đồn thì mình mới chắc ăn...

– Tôi hy vọng thành công. Tôi nghĩ, bây giờ anh em lên tinh thần quá xá rồi. Nhất là anh em bên tiền đồn.

Nổi vui mừng biểu lộ hẳn ra lời nói và cử chỉ của tôi. Tôi không thể giấu được. Tôi bảo Kim:

– Tôi cầm Pháo-đội chỉ huy và bây giờ Pháo-đội tác xạ — tính ra đã hai năm, chưa hề bị rủi ro chết lính bao giờ. Vừa rồi thiệt một mạng là mạng đầu tiên đấy! Có lẽ mình mát tay chăng?

Sau vài lời tâm sự với Kim, phi cơ soi sáng báo tiếp:

– Thêm một chiến xa địch bị cháy!... Thêm một chiến xa địch bị cháy!... Bọn chúng đang tìm cách lôi hai chiến xa xuống đồi. Có lẽ chúng tiến chưa được vì không có đường. Hai chiến xa bị cháy không nhúc nhích được nữa! Tôi thấy rõ lắm!... Pháo-binh bắn tiếp đi.

– Xin anh theo dõi cẩn thận cho, chúng tôi ở dưới này vẫn nỗ lực trực xạ liên tục. Thành thật cảm ơn anh nhiều lắm.

– OK!... Số chiến xa còn lại, nếu có rục rịch, tôi sẽ báo ngay...

Chắc chắn những lời đối thoại giữa tôi và nhân viên phi hành trên phi cơ soi sáng đêm nay hẳn có nhiều đài bạn bắt được. Tôi vội chạy ra Khẩu 4 báo tin mừng, trao đổi vài lời với Lân và khích lệ anh em tiếp tục trực xạ...

Bây giờ đúng 01g00 ngày 27-2-1971.

Tất cả những diễn tiến trên xảy ra cùng lúc, nối tiếp và liên tục.

Khoảng 15 phút sau, Đại-úy Trần Công Hạnh (Trưởng Ban 3 TĐ 2 Dù) liên lạc trực tiếp với tôi và Đại-úy Nguyễn Bá Trí (Pháo-đội trưởng Pháo-đội C/TĐ 3 PB Dù):

– Check fire! Check fire! Phi cơ oanh kích vào vùng rồi... Check fire! Check fire!

Tôi và Trí lặp lại:

– Check fire! Check fire!...

Kế đó, tôi liên lạc với Căn-Cứ A-Lưới, Phú Lộc, Lao Bảo xin ngưng tác xạ để không yểm hoạt động.

Niềm hân hoan phút chốc tràn ngập trong tâm tư mọi người. Ý nghĩ chận đứng cuộc tiến công của địch tiến chiếm căn-cứ chúng tôi bằng không yểm, giờ đây bắt đầu thực hiện và chắc chắn — Tôi tin thế, chúng tôi sẽ thành công.

Tôi mỉm cười thầm nghĩ: Thượng-cấp hẳn không thể chấp nhận số phận Căn-Cứ Hòa-Lực 30 như Căn-Cứ Hòa-Lực 31 trước đây 34 tiếng đồng hồ! Do đó, tôi hy vọng tràn trề, tin tưởng tuyệt đối những chiến thắng sẽ đến với chúng tôi bằng những trận mưa bom và rocket của đoàn Cobra và Jet [Cobra: Trục thẳng võ trang. Jet: Khu trục phản lực.]...

Lân, Ngân rời vị trí Khẩu vào lại hầm, cùng tôi và Kim thuật lại việc trực xạ vừa qua để rút kinh nghiệm. Chúng tôi không quên nhắc đến lệnh của «Ông 11» với lòng biết ơn sâu xa mà chúng tôi chắc rằng ông ta quả đã có nhiều kinh nghiệm. Chính nhờ thi hành

theo lệnh ông ta, bắn với đầu nổ SQ, nạp 7, chúng tôi thành công hạ được 2 chiến xa địch trong tầm dưới 1000 thước và cách tiền đồn của Tiểu-đoàn 2 Dù không quá 500 thước.

Tôi ngỏ lời với Lân trước mặt Ngân và Kim:

– Với sự chịu đựng gian khổ, nguy hiểm và chiến tích như thế này, lúc về lại Việt Nam, tôi hứa với anh – nếu may mắn Pháo-đội được thưởng một cấp bậc mới cho một Sĩ-quan – chắc chắn tôi đề nghị cho anh lên Đại-úy ngay.

Lân đáp:

– Cám ơn Đại-úy. Đại-úy nói thế tôi đủ mang ơn lắm rồi.

...Đại-úy Hạnh dùng danh hiệu Hotel để liên lạc trực tiếp với phi công Hoa Kỳ chỉ định mục tiêu oanh kích...

Bấy giờ có lẽ không thể thực hiện được ý định dùng chiến xa tấn công vào Căn-Cứ Hòa-Lực 30 vì địa thế khó khăn và thiệt hại do ta trực xạ... Cộng quân quay ra dùng chiến thuật biến người cố tràn vào vị trí.

Dưới sự điều khiển vô cùng khéo léo của Đại-úy Hạnh, Jet oanh kích các mục tiêu cách căn-cứ từ 500 thước đến 1000 thước, Cobra phóng rocket gần hơn, trong khoảng từ chân rào phòng thủ ra xa vài trăm thước.

Tiếng bom hòa lẫn với rocket đổ xuống mục tiêu tạo nên những tiếng nổ kinh hoàng, nối tiếp những vũng lửa tung lên quanh căn-cứ...

Lần đầu tiên trong đời binh nghiệp, tôi được nhìn tận mắt một cuộc oanh kích khủng khiếp của Cobra, Jet quá gần. Phi hành đoàn thật dạn dĩ — mặc cho đủ loại súng phòng không, thượng liên, AK đan một lưới đạn dày đặc trên không phận chúng tôi — cuộc oanh kích vẫn được thi hành liên tục với tầm bay thật thấp để hiệu quả đạt được mức chính xác tối đa. Lòng gan dạ phi thường của phi hành đoàn Jet, Cobra đã lưu lại cho chúng tôi lòng khâm phục không tả xiết.

Không thể trăn người hứng chịu những thiệt hại quá nặng nề, địch xử dụng đủ loại súng ồ ạt lao mình qua hàng rào kẽm gai, concertina tấn công lên bãi đáp... Đồng thời chúng rót 92 ly vào giữa vị trí chúng tôi để cố tình khóa chặt các khẩu đại bác đang trực xạ lai rai ven đồi.

Bãi mìn đặt ngay tại bãi đáp, một phần đã bị nổ vì pháo kích nhất là mìn claymore tự động, một phần vì binh sĩ Dù liên tục bắn... tiếng nổ và xác Việt cộng gục ngã hòa lẫn với tiếng xung phong khát máu của chúng, phút chốc làm dậy cả vị trí.

Tại hầm chỉ huy của BCH/TĐ 2 Dù, Đại-úy Hạnh điều chỉnh oanh kích gần vào vị trí hơn. Thành thật, chúng tôi khâm phục tài điều chỉnh qua giọng nói Anh ngữ thông thạo của Đại-úy Hạnh chẳng khác nào chúng tôi đang có một cố vấn Hoa Kỳ bên cạnh, để sửa chữa hướng oanh kích của Jet và Cobra đang thi hành công tác sát địch quanh vị trí.

Chúng tôi ghi nhận sự khó khăn về việc nhận định nhanh chóng các yếu tố để các Đại-đội bảo vệ Căn-Cứ Hòa-Lực 30 của các vị Đại-đội Trưởng, Trung-đội Trưởng báo cáo, hầu cấp thời suy đoán những sửa chữa chính xác hơn, điều chỉnh tức khắc với phi hành đoàn Jet, Cobra,... nhưng những việc đó, Đại-úy Hạnh đã chu toàn một cách viên mãn. Nhiều lúc, tôi không phân biệt được giọng nói trong vô tuyến là của Đại-úy Hạnh hay của phi công Hoa Kỳ! Nếu chúng tôi không biết chút ít Anh ngữ.

Hiệu quả nhất là cuộc oanh kích ven rào ở hướng Bắc, trải dài từ Tây sang Đông. Chính các binh sĩ Dù ở tuyến này đã xác nhận và báo cáo cho Đại-úy Hạnh là anh em đã nhìn thấy xác địch tung lên tại vòng rào phòng thủ sau những lần Cobra bắn rocket.

...Nhìn ra hướng bãi đáp trực thăng, dưới ánh sáng hỏa châu, chúng tôi thấy địch lom khom tràn lên nắp sau đồng lười câu đạn và móc hậu nước..! Tôi nghĩ nhanh: Thế là lũng tuyến thứ nhất rồi còn gì? Tuyến thứ 1? — Nơi đó, chính mắt tôi thấy anh em Dù đã ra công làm 4 công sự liên tiếp nhau, bên trên lấp PSP dày và phủ đất có đến 4, 5 tấc. Chỉ thùng tuyến thứ 1, Cộng quân mới có thể tràn vào bãi đáp được như thế. Tôi hoảng hốt nhảy xuống hầm bốt máy liên lạc với Trung-tá Thạch:

- Kính Trung-tá, Trung-tá có rải quân giữ tuyến thứ 1 ở ven bãi đáp phía ngoài không?
- Anh yên trí, tôi lo khi chiều rồi, một Đại-đội... giữ ở đó.
- Sao Việt cộng lại tràn được lên bãi đáp mà tôi không nghe phản ứng ở tuyến đó?
- Thật không?... Anh xem kỹ chưa?... Vô lý!... Vô lý!
- Thôi được, để tôi hỏi lại xem «con cái» tôi ở đó ra sao.

Thế là tôi sang máy PRC-25 theo dõi. Kết quả đúng như tôi lo, tuyến ấy đã bị bỏ trống — vì khi chiều, lúc triệt thoái tiền đồn về trấn giữ thì toán đó đã tự ý dời vào đóng ở tuyến thứ nhì — Có lẽ anh em đã nhầm lẫn khi nhận lệnh chẳng? Giữa tuyến thứ nhất và tuyến thứ nhì cách nhau chỉ khoảng 50 thước. Nơi đó là bãi trực thăng. Từ tuyến thứ nhì tới Đài Tác-xạ của Pháo-đội và hầm ngủ của tôi không quá 50 thước!

Trung-tá giận vô cùng, ông quát ầm trong máy... Tôi đoán Trung-tá cũng có nỗi âu lo như tôi.

Bây giờ binh sĩ Dù ở tuyến thứ nhì xử dụng toàn mìn claymore bắ, lựu đạn và M79...

Trên không phận Căn-Cứ Hòa-Lực 30, các phi vụ không yểm chấm dứt, chỉ còn phi cơ soi sáng tiếp tục thả hỏa châu. Thịnh thoảng một vài tràng đại liên do phi cơ này bắn xối xả xuống phía Bắc và các vị trí cách khoảng 400 thước, vẽ nên những đường lửa xiêu vẹo...

Tiếp theo, chúng tôi được nhân viên phi hành báo:

– Súng cối địch đặt cách các anh 400 thước ở phía Bắc... Hãy trực xạ ra đó mà hủy đi. Tôi thấy rõ ánh lửa rồi, tôi sẽ tăng cường cho các anh...

Chờ phi cơ đánh một vòng rồi trở lại hướng Bắc, chúng tôi nhìn rõ làn lửa thoát khỏi phi cơ lao xuống mục tiêu...

Kết quả, nhân viên phi hành cho biết loạt đạn đại liên của anh em lần này đã tiêu diệt được chúng rồi. Sau đấy, quả thật chúng tôi không còn nghe tiếng «départ» của súng cối ở hướng ấy nữa.

Đại bác của chúng tôi cũng không có loại đạn tổ ong chống biển người, trong lúc đại bác 105 ly của Trí thì thừa loại đạn này! Nhưng ngặt nỗi, vị trí súng của Trí đóng về hướng Tây, muốn tác xạ ra hướng Đông, phải bắn qua đầu chúng tôi. Đã vậy, đại bác của tôi cao to dềnh dàng, án ngữ thành một vòng cung từ Bắc xuống Nam, các khẩu đại bác của Trí vừa nhỏ lại vừa thấp, cho dầu có muốn trực xạ ra bãi đáp cũng không cách nào thực hiện được.

Cuối cùng, Pháo-đội C/3 Dù chỉ trực xạ nửa vòng tròn từ Bắc sang Tây xuống Nam mà thôi. Riêng vị trí của tôi rất thuận tiện cho việc trực xạ, nhưng kẹt không có đạn, làm cho anh em chúng tôi ầm ức, tức tối!

...Nhờ hỏa châu soi sáng liên tục, chúng tôi quan sát chiến trường rất rõ.

Tại bãi đáp, nhìn từ vị trí Pháo-đội, từ bên trái, bên ngoài tuyến thứ nhì, chiếc xe ủi đất với chiếc xèng bằng thép vừa to vừa dài nằm ngang theo thế « ủi đất » xoay vào căn-cứ, đối diện và cách tuyến thứ nhì không quá 25 thước, phía sau xèng là xe ủi đất, lù lù làm thành một chướng ngại vật ẩn nấp lý tưởng cho Cộng quân. Bên cạnh xe, một trực thăng ngộ nạn của Hoa Kỳ chưa kịp triệt thoái về Khe Sanh.

Trước tiên, khi Cộng quân chiếm được công sự ở tuyến thứ nhất chúng tràn nhanh lên bãi đáp, dùng thủ pháo ném vào trực thăng... Một tiếng nổ dữ dội đốt cháy trực thăng, tức khắc, hai tên cảm tử này gục ngã giữa bãi đáp, do M79 của các chiến sĩ Dù trong công sự tuyến thứ nhì phản ứng.

« Cây đuốc » trực thăng soi sáng khắp bãi đáp... phừng phừng tỏa hơi nóng vào tận phòng tuyến... Cộng quân được dịp lao mình ào lên bãi đáp, bắt chấp cả mìn claymore, nhào đến nấp sau xèng ủi đất.

Chúng tôi nom rõ, có tên hì hục đào hầm ngay. Nhờ khoảng cách giữa chúng và tôi không quá 75 thước, tất cả hành động của chúng không còn che giấu nữa. Tôi có cảm tưởng — bọn chúng quả thật là những con thiêu thân « điếc không sợ súng »!

...Từ tuyến thứ nhì, binh sĩ Dù xử dụng tối đa lựu đạn và M79 thổi ra hướng xe ủi đất. Tiếng nổ của đạn ta hòa lẫn với tiếng AK của Cộng quân dường như không dứt... nhưng chiếc xèng ủi đất, trước sau là một « khắc tinh » đối với chúng tôi! Nó trở thành một bình

phong bảo vệ cho địch một cách vững chắc nhất. Ngặt nỗi, nó lại chỉ cách tuyến thứ nhì không quá 20 đến 25 thước! Bao nhiêu lựu đạn, M79, M72 vẫn không sao tiêu diệt được những tên đang ẩn nấp phía sau xèng.

Tôi lo ngại hết sức! Không còn cách nào hơn, tôi nhảy xuống hầm, bốc máy liên lạc với Trung-tá Thạch:

– Bây giờ Việt cộng chúng nấp sau cái xèng xe ủi đất khá đông, tôi quan sát thấy anh em bắn M79, M72 và ném cả lựu đạn nhưng vẫn không ăn nhằm gì. Nếu Trung-tá chấp thuận, tôi sẽ bắn bay luôn xe ủi đất thì may ra mới sát hại được chúng...

Một tí im lặng, Trung-tá Thạch quyết định:

– OK, anh bắn đi...

– Thưa Trung-tá, nhưng nó gần tuyến thứ nhì, tôi e nguy hiểm đến tính mạng của anh em binh sĩ ta. Còn nếu đề nghị với Trung-tá di chuyển anh em đang ra hai bên, tôi ngại Việt cộng nó tràn vào... thì đến ngay tôi... cũng chết!...

– Anh đừng ngại gì cả, tôi sẽ bảo con cái tôi đội nón sắt ngồi hẳn xuống hầm... Dù có rủi ro cũng không sao... miễn anh cố gắng bắn tan xe ủi đất đi.

– Cám ơn Trung-tá, khi nào bắn tôi sẽ báo ngay.

– Ừ! Nhanh lên!

Thoáng một ý nghĩ qua nhanh trong trí tôi, hẳn là «con cái» của Trung-tá đã báo cáo tường tận những nguy hiểm tạo ra bởi chiếc xèng của xe ủi đất — mà chính anh em không thể nào hủy diệt được.

Tôi lại rời hầm tiến đến Khẩu 4 bàn với Lân và Ngân. Kết quả tôi quyết định quay Khẩu 4 nhắm ngay nòng vào giữa xèng, nhưng hơi cao hơn xèng một tí thôi để đạn vừa lướt qua khỏi xèng, húc vào máy xe ủi đất nổ ngay — và tôi nghĩ — bắn như vậy mới sát hại được những tên nấp sau xèng. Tôi giao Lân và Ngân thi hành tác xạ. Xong, tôi khom người chạy nhanh về hầm ngồi đợi, đồng thời báo cáo những diễn tiến vừa xảy ra cho Thiếu-tá Hằng.

Tại Khẩu 4, nhân viên vô cùng vất vả xeo nạy móng càn để quay súng, nòng thì hạ thấp, thật thấp, hết cả vòng tay quay. Lân báo cáo tôi:

– Khẩu 4 sẵn sàng tác xạ...

Tôi ló đầu ra khỏi hầm, tay vẫn giữ ống nói vô tuyến:

– Khẩu 4 – Nạp 3 – Đầu nổ SQ... trực xạ theo lệnh tôi...

Lân lặp lại:

– Khẩu 4 – Nạp 3 – Đầu nổ SQ – Sẵn sàng trực xạ...

(Thật ra, đó là một khẩu lệnh không có dạy trong sách vở! Vì đương nhiên dùng đầu nổ để theo vị thế SQ thì không bao giờ hô trong khẩu lệnh. Nhưng tình thế quá nguy ngập, ý tôi muốn chắc chắn việc thi hành tác xạ này phải hoàn toàn đúng lệnh tôi — và, thật tình tôi e ngại còn sót quả đạn nào — mà lúc này, anh em đã lỡ đặt hỏa pháo ở vị thế Delay chẳng!)

Liền khi đó, tôi bóp ống nói, liên lạc với Trung-tá Thạch:

– Xin Trung-tá cho anh em chuẩn bị, tôi sắp bắn.

– Tốt lắm, bắn đi!

Tuy nghe Trung-tá chỉ thị cho toàn thể binh sĩ Dù như vậy, song tôi vẫn chờ ở đầu máy PRC-25 theo dõi việc thi hành chỉ thị trên của anh em ở tuyến thứ nhì, xong mới hô cho Khẩu 4:

– Bắn!

Lập tức nhân viên giật cò. Sau tiếng nổ, quả đạn rời khỏi nòng súng, xé không khí gây nên một tràng tiếng động kỳ quái «...X..èo...x..è..o...» như muốn rơi đánh bịch xuống đất trước khi đến mục tiêu! Tôi nín lặng cả người, tim đập mạnh trong sự lo âu tột độ! Nhưng cái lo của tôi qua nhanh... vì quả đạn đã vượt qua khỏi tuyến thứ nhì, tống ngay vào xe ủi đất, đúng vào chỗ tôi đã chỉ thị cho Lân...

Ầm!... Như một quả bom phát nổ, xe ủi đất nảy bật lên rồi rơi xuống cháy tức khắc. Tiêu diệt sạch Cộng quân tại chỗ.

Tiếng hoan hô vang dậy từ tuyến thứ nhì dội vào vị trí:

– Hoan hô Pháo-binh! Hoan hô Pháo-binh!... Bắn nữa đi! Bắn đi!...

Tiếng hoan hô bỗng dừng biến thành liều thuốc an thần hiệu quả cho tất cả chiến hữu và Pháo-thủ...

Cùng lúc, tiếng báo cáo chuyển đến Trung-tá Thạch rang rang trong máy:

– Đích-thân! Đích-thân! Pháo-binh bắn hay lắm!... Hay lắm!... Xe ủi đất bị tiêu hủy và đã giết sạch bọn Việt cộng sau xèng rồi!...

Theo dõi những lời báo cáo trên qua vô tuyến, thật tâm chúng tôi — những lính Pháo-thủ chuyên nghiệp — cảm thấy hãnh diện hơn bao giờ hết, nhất là trong trường hợp dầu sôi lửa bỏng này.

Tiếp đó, tôi xin Trung-tá Thạch chấp thuận cho tôi ủi luôn những gì còn có thể làm chướng ngại vật trên hướng súng. Trung-tá chấp thuận ngay.

Vì quá say mê với hiệu quả Pháo-binh ngay trước mắt, nên tất cả anh em chúng tôi tìm mọi cách cố làm bình địa bãi đáp. Nhưng trên thực tế, với một vị trí kém thuận lợi như vị trí chúng tôi đang cố thủ, quả thật chúng tôi gặp phải khá nhiều khó khăn. Tuy nhiên, nó lại cho chúng tôi không thiếu gì kinh nghiệm chiến trường.

Với tầm xa giữa địch và đại bác không quá 75 thước, hiệu quả của hỏa pháo nổ cao, cho dù vận thời nổ tối thiểu 1,8 giây và bắn với thước nạp 3, chỉ 1 trong gói nạp 5 gói nạp bao trắng — quả đạn cũng sẽ nổ cách súng ít nhất 500 thước! Như vậy, địch quân sẽ bình chân như vại, hoạt động tự do ở khoảng cách vô hại mà chúng đang thực hiện...

Bỗng tôi nảy ra một ý kiến, cho bắn bừa vào tất cả những gì có thể là bức chắn tốt của địch trên bãi đáp... Sau đó, Khẩu 4 hoạt động ngay. Những đồng dây lưới thật chắc chắn, hai móc hậu nước, xẻng ủi đất, xác xe ủi đất, xác phi cơ trực thăng Hoa Kỳ... lần lượt bị đạn 155 ly của chúng tôi làm tan nát thành mảnh vụn... Có lúc — nhất là càng về sau, cơ hồ nửa bãi trực thăng, về bên trái không còn một vật gì cao hơn mặt đất nữa. Tôi ra lệnh bắn ngay trên mặt đất, phía trước tuyến thứ nhì từ 10 hay xa hơn 10 thước. Quả đạn «ricochet», vì đất đồi cứng và phát nổ ở khoảng giữa hoặc đầu bãi đáp trực thăng... Hiệu quả của cuộc trực xạ này cùng với hỏa lực M79, lựu đạn của các chiến sĩ Dù đã làm cho địch nao núng, bắn loạn hàng ngũ, không cách gì chọc thủng phòng tuyến thứ nhì!...

Bây giờ là 4g30 sáng ngày 27-2-1971.

Cộng quân ngưng tấn công! Không khí yên lặng trở lại đè nặng khắp Căn-Cứ Hòa-Lực 30... Tất cả chúng tôi giờ mới biết đói bụng. Đói, nhưng lại đắng miệng, không tài nào nuốt trôi gạo sấy, thịt hộp và cá hộp. Lân đi khuấy sữa, mỗi đứa hớp vài hớp rồi ngả lưng trên ghế bố, im lặng nhìn trần Đài Tác-xạ theo đuổi những suy tư riêng rẽ.

Chẳng bao lâu trời sáng tỏ.

Tôi ngạc nhiên, đã gần 8 giờ rồi mà địch quân chưa pháo kích như hôm qua? Phải chăng chúng đang âm mưu gì đây?! Hay chúng đang trong những công sự ở tuyến thứ nhất mà chúng đã chiếm được đêm qua?!...

8g30, Trung-tá Thạch ra lệnh bằng vô tuyến cho một Đại-đội giải tỏa bãi trực thăng... và với bất cứ giá nào phải chiếm lại cho bằng được các công sự trên tuyến thứ nhất.

Lệnh của Trung-tá vừa nghiêm trọng vừa đanh thép.

Bên kia ống nói, vị Đại-đội Trưởng trả lời:

– Tôi xin thi hành ngay, Đích-thân!...

Tiếng thi hành được xác nhận một cách cương quyết bằng một hành động ngay sau đó.

Lần đầu tiên tôi chứng kiến trọn vẹn cảnh tiến chiếm vòng đai phòng thủ với những chiến sĩ kiêu hùng gan dạ nhất của QLVNCH: Thiên Thần Mũ Đỏ!

Ở một vị trí chiến đấu hay một Căn-Cứ Hòa-Lực nào đó của quân bạn — nếu có sự thất bại chua cay hoặc chiến thắng vinh quang, nhưng lại không xảy ra trước mắt tôi — tôi không thể hồ đồ tưởng tượng hay tự tạo cho mình một cảm nghĩ trung thực về chiến

trận cùng những hành động chớp nhoáng, gan dạ phi thường mà người lính Dù đã, đang và mãi mãi nêu cao cái trí và cái dũng đối với hầu hết các binh chủng các đơn vị bạn... Riêng tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30, nơi tôi đã cùng các Pháo-thủ, các chiến sĩ Dù chen vai thích cánh đem xương máu ra tử thủ tử hai hôm nay và biết đâu ngày kết thúc còn xa — dĩ nhiên, tôi có đủ yếu tố khâm phục tinh thần chiến đấu dũng cảm của đơn vị «Danh Bất Hư Truyền» này từ anh binh nhì cho đến vị Sĩ-quan chỉ huy cấp Trung-đội, Đại-đội, Tiểu-đoàn...

Thật vậy, gần 9g00, ba binh sĩ Dù lặng lẽ bò từ phòng tuyến ra hướng trực thăng ngộ nạn, đối diện với chiếc trực thăng đã bốc cháy khi hôm, nằm về hướng Nam bãi đáp, cạnh hầm đạn chính của Pháo-đội. Tại vị trí của chúng tôi nhìn ra, trực thăng nằm bên phải cổng chính của tuyến thứ nhì.

Địch nổ súng ngay. Một vài quả lựu đạn được tung ra đằng trước. Nhưng sau đó, có lẽ vì không thuận tiện và chưa phải lúc cần hy sinh, anh em lại rút vào phòng tuyến... Nhìn kỹ... chúng tôi thấy một số Cộng quân đang nấp sau trực thăng...

Tôi thi hành trực xạ tiêu hủy luôn trực thăng. Nguyên chiếc trực thăng này do Thiếu-úy Kiến trong phi đoàn của Thiếu-tá Trần-Duy-Kỳ làm Trưởng phi cơ ngộ nạn từ vài hôm nay, nhưng chưa kịp triệt thoái về. Riêng phi hành đoàn đã được Thiếu-tá Kỳ cấp thời cho trực thăng di tản về Khe Sanh ngay sau đó.

Khẩu 4 quay nòng khẩn cấp, nhắm ngay trực thăng giật cò... Trực thăng bốc cháy và kết quả Cộng quân tại chỗ đã hứng nhận hàng trăm, hàng ngàn mảnh vụn của đại bác 155 ly banh xác chết tức khắc...

Xăng phi cơ đổ ra cháy bùng dữ dội.

Lợi dụng lửa đang cháy, Cộng quân bắn AK từ tuyến thứ nhất vào vị trí và cố gắng tràn lên bãi đáp. Không một chút do dự, tôi với tay chụp lấy một Khẩu AR15 thoát nhanh ra khỏi hầm chỉ huy, nhảy vội xuống cửa hầm của Hạ-sĩ Cang, y tá — Nơi đây cũng là một công sự tốt, gần như là một phòng tuyến nối dài xuống hướng Nam, do các hầm nhân viên truyền tin, tác xạ làm kế tiếp, liên tục — Tôi đưa hai tay ôm mồm làm «loa», quay vào các Khẩu hét to:

– Tất cả nhân viên không có nhiệm vụ trực xạ, ra ngay công sự chiến đấu với tôi... Nhanh lên!... Nhanh lên!...

Thi hành lệnh tôi, tất cả Pháo-thủ còn lại đều vội vã ôm súng cá nhân ra công sự chiến đấu. Tất cả đều hướng súng về bãi đáp... Đồng thời, địch ra sức yểm trợ cho toán xung kích bằng loạt súng AK, B40, 57 ly... tới tấp phà vào vị trí chúng tôi. Chẳng mấy chốc, Khẩu 4 cũng không còn hoạt động được nữa! Đạn địch chẳng chịt đạn một lưới dày bao trùm vị trí. Lân cùng anh em Khẩu 4 lui nhanh về các công sự chiến đấu, dàn thành một tuyến vững chắc phía sau tuyến thứ nhì của Dù.

Tôi có cảm tưởng tiếng nổ ầm ầm chát chúa vây quanh chúng tôi và tiếng lặc-cắc của tiểu liên, trung liên địch nối nhau như không bao giờ dứt!...

Trời vẫn nắng gắt, không một áng mây, những đỉnh núi xa gần không còn mờ phủ một làn sương mỏng nào nữa. Trên ngọn đồi 727 thước — Căn-Cứ Hòa-Lực 30 — giờ chỉ còn có địch và chúng tôi quần thảo, giằng co để giành cho bằng được bãi đáp trực thăng. Với địch, bãi đáp trực thăng là điểm tựa cần thiết phải chiếm cho bằng được hầu làm đầu cầu tấn công chúng tôi. Với chúng tôi, bãi đáp trực thăng là điểm tựa duy nhất, cần thiết để làm đầu cầu thu hồi lại các công sự kiên cố ở tuyến thứ nhất, mới có thể bảo vệ hữu hiệu cho căn-cứ.

Với tính cách quan trọng như trên, tất cả kinh nghiệm của Thiên Thần Mũ Đỏ được đem ra xử dụng tại chỗ, bằng những «chiêu» tuyệt kỹ hơn bao giờ hết.

...Bỗng vượt lên khỏi công sự ở tuyến đầu, 3 Cộng quân trườn nhanh về phía lưỡi xẻng, bên cạnh xe ủi đất đã cháy rụi — một chướng ngại vật đặc biệt mà đạn Pháo-binh của tôi «chào thua» không tài nào bắn vỡ được.

Lập tức Hạ-sĩ I Bách nhắm ngay vào một tên bóp cò: Đoàn!... Sau tiếng nổ đơn độc, viên đạn AR15 xuyên ngay đỉnh đầu tên địch hướng dẫn... HSI Bách ghi công cho Pháo-đội trong thể «Lính Pháo Đánh Bộ»! Tên Việt cộng vỡ sọ lăn quay ra chết! Cái chết của nó được các Pháo-thủ chứng kiến làm cho mọi người buộc miệng hoan hô HSI Bách nồng nhiệt. Đồng thời, một binh sĩ Dù ở tuyến thứ nhì gọi cho hai tên Việt cộng còn lại một quả M79, làm cho cả hai tên đều bị tử thương tại chỗ.

Trước những phản ứng vô cùng nhanh nhẹn và kín đáo, nhờ các công sự được nguy trang khéo léo, binh sĩ Dù lần lượt hạ từng tên tràn lên bãi đáp, bẻ gãy âm mưu tràn ngập vị trí của chúng.

Mặc dầu tôi chỉ đứng cách Bách không quá 15 thước, nhìn rõ thành tích đầu tay của anh cùng hợp xướng tiếng hoan hô cổ vũ với TS Toại, HSI Vinh... nhưng anh ta vẫn khom người chạy vội đến bên tôi «ghi công»:

– Thưa Đại-úy... tôi vừa bắn chết một thằng, tiếp theo Dù bồi quả M79 lật thêm 2... Súng tôi xuya thật!

– Tốt lắm! Tôi biết... trong nhiệm kỳ đầu giờ tới, tôi sẽ báo cho hậu cứ để dành phần thưởng cho anh... nhưng anh phải cẩn thận đấy, đừng có đại đứng khời khời trên công sự, chúng pháo kích dính thì kẹt lắm... bây giờ xin trục thẳng tản thương gay lắm. Có

đứng thì lựa chỗ miệng hầm nào có bức chắn sau lưng đến ngực mà đứng, như vậy che được cái lưng, lỡ có bị pháo kích cũng đỡ nguy hiểm.

– Sợ chi Đại-úy! Bọn hăn bò ngờ ngờ... bắn đã lắm!

Xong anh ta chào tôi rồi quày trở lại vị trí chiến đấu.

Năm phút sau, đúng như điều tôi tiên liệu... Ầm!... Một quả súng cối 82 ly của địch rớt ngay phía sau chỗ Bách đứng, xô anh ngã lộn vào hầm. Kết quả, trừ phần áo giáp và nón sắt, khắp mông anh ta bị ghim đầy mảnh đạn! Các Pháo-thủ xúm lại khiêng anh đưa về Đài Tác-xạ cho HS Cang băng bó.

Tôi rời phòng tuyến lủi nhanh đến Đài Tác-xạ. Trước tiên, tôi thấy Bách nằm trên đất, nghiêng người về một bên và cố gượng nhô đầu lên khỏi đất. Mặt anh ta nhăn nhó, miệng rên rỉ, hơi thở dồn dập... Trông quá thương hại, tôi hỏi:

– Nặng hay nhẹ? Nặng hay nhẹ?...

Tôi cũng đâm lú lủi và thoáng nhanh qua óc tôi một cuộc tải thương vô cùng cam go sẽ xảy ra cho Pháo-đội. Bách thều thào thuật lại cho tôi nghe tai nạn vừa xảy ra. Tôi giận quá:

– Mấy đứa bây chỉ gây cái khổ cho tao thôi. Tao đã bảo tức thì cứ phải không đâu!... Cứ ý y với súng đạn... Bây giờ làm sao có trực thăng...

Tôi quát ầm trong hầm. Các Pháo-thủ vây quanh tôi đều im phắc... Nhìn một lượt trên mặt mọi người, tôi tiếp:

– Đấy bọn bây sáng mắt chưa? Ông Thiện, ông Toại không nghe lời tao bị thương, giờ đến thằng Bách... Tao có nói lắm bọn bây cũng đếch thèm nghe... ngờ ngờ ra đó mà lãnh 82!...

Tôi cho gọi tất cả nhân viên về Đài Tác-xạ. Trỏ Bách nhắc đi nhắc lại bài học kinh nghiệm — mà chỉ cần chúng ta trải qua một lần, chỉ một lần thôi là đủ!... Tôi đưa cái áo giáp của Bách cho anh em xem... có đến hàng chục mảnh vụn 82 ly lõm đốm xé lớp vải nylon bên ngoài. Sau đó tôi hỏi hạ qua BCH/TĐ 2 Dù nhờ Đại-úy Hạnh xin tải thương vào ngày mai.

Cùng lúc này, Cộng quân vẫn cố gắng gây áp lực tại bãi đáp. Nhưng chúng không làm gì hơn ngoài việc xử dụng tối đa hỏa lực bắn bừa vào vị trí.

Sau khi can thiệp cùng BCH/TĐ 2 Dù, tôi vội vàng quay về giữ tuyến cũ. Cùng tất cả các Pháo-thủ, chúng tôi chong súng ra hướng bãi đáp, mắt dăm dăm quan sát, sẵn sàng nổ súng vào những chỗ nghi ngờ có địch, nhất là ven đồi phía Nam bãi đáp.

Khi ngọn lửa «trực thăng» hạ thấp dần và sắp tắt, 3 binh sĩ Dù khi nãy khom người vụt chạy nhanh ra bãi đáp, nhảy xuống hầm đạn Pháo-binh ở mé Nam tìm kế dụ địch.

Một quả lựu đạn khói tím được tung ra cùng một lúc với vài loạt đạn AR15 tiếp theo... Đồng thời, một tổp khác 5 binh sĩ Dù bỏ vòng cung từ tuyến thứ nhì, mé theo vòng rào phía Bắc, vượt qua bên trái xềng ủi đất, lần đến tuyến thứ nhất...

Đúng như ý muốn của anh em Dù... thấy khói tím bốc lên và nghe AR15 nổ ròn, Cộng quân trong các công sự ở phòng tuyến nhường mắt nhìn về hướng khói phản ứng ngay.

Nhanh như chớp, 2 binh sĩ Dù trong toán 5 người kể trên, lao mình gấp rút ra sát tuyến thứ nhất... liên tiếp vút 4 quả lựu đạn xuống công sự... Ầm!... Ầm!... khói đen quện với đất đỏ phủ hết cả một khoảng dài ngay tại phòng tuyến... Cộng quân một số chết, số khác bị thương gọi nhau ơi ới!... Không để chúng kịp trở tay, ba binh sĩ Dù còn lại tiến lên bồi thêm lựu đạn làm cho bọn chúng không tài nào ngóc đầu lên quan sát, đối phó.

Cùng lúc, nhờ các binh sĩ Dù gan dạ phi thường trên lập được một đầu cầu — tuy không vững chắc tí nào, vì thế đất quá trống trải, nhưng có lợi thế: lựu đạn mang theo khá nhiều, đủ thời gian cho một Tiểu Đội Dù khác bình tĩnh khiêng thêm nhiều thùng lựu đạn chuyển khẩn cấp, tiếp tế kịp thời, rất kịp thời cho anh em liên tục làm cam hãn hòa lực mà trước đây mấy phút chúng đã sử dụng để áp đảo tinh thần chúng tôi.

Bị mắc mưu của Dù một cách tai hại, Cộng quân chỉ còn tin tưởng ở công sự kiên cố mà chúng đang tử thủ trên tuyến thứ nhất, để may ra sống sót được chừng nào hay chừng ấy và cũng chắc chắn, chúng hy vọng binh sĩ Dù không dám tiến hẳn ra để chiến đấu với chúng, hầu chúng lấy điểm tựa nơi đây cho các cuộc tấn công kế tiếp.

Chúng đã lầm: Thiên Thần Mũ Đỏ đã quyết tâm diệt chúng thì chỉ có Thượng Đế mới cứu nổi!

Nối tiếp hoạt cảnh trên, một binh sĩ trong nhiệm vụ «cu mồi» dụ địch ở hướng Nam bãi đáp, bị đạn AK xuyên vào chân phải, anh em khẩn cấp bò ra cống vào bệnh xá...

Tôi say sưa quan sát, tinh thần bỗng dưng phấn chấn lạ lùng, quả thật như tôi đang sống trong mộng hay ít ra, đang ngồi trong rạp chiếu bóng xem các chiến binh Dù trình diễn trên màn bạc! Trong lúc đó, chính tôi cùng các Pháo-thủ và số anh em

Biệt-Động-Quân chưa triệt thoái kịp, đang là những khán giả! Hình ảnh cùng màu sắc trung thực của trận chiến hết cảnh này tiếp diễn cảnh khác được thu gọn vào ống kính của tôi. Tôi thầm nhủ: với số film màu này, tài liệu lịch sử Tử Thủ Căn-Cứ Hòa-Lực 30 tại Hạ Lào sẽ là chứng tích một trong muôn ngàn cảnh dị biệt khác mà Thiên Thần Mũ Đỏ đã, đang và sẽ thực hiện trong các trận đánh cam go, quyết liệt để bảo vệ cho đồng bào miền Nam chúng ta thoát họa Cộng sản.

Cùng một ý nghĩ như tôi, hầu hết các Pháo-thủ bảo nhau:

– Dù chiến đấu như tập trận giả trước máy quay phim!

Thật sự, tôi không tin rằng tôi có điểm phúc chứng kiến một lần thứ nhì cái phút nghẹt thở, đùa giỡn với tử thần mà các chiến binh Dù đang biểu diễn trước mặt các chiến hữu!

Hiên ngang trong bộ quân phục rắn rì, gan dạ trong hành động và mưu lược, bình tĩnh trong việc tạo ra một khung cảnh chiến đấu có lợi thế về phía ta... Thiên Thần Mũ Đỏ quả đã xứng đáng với lòng ngưỡng mộ của toàn quân toàn dân vậy.

...Từ đây, lựu đạn nổ liên tiếp không dứt! Các công sự ở tuyến đầu lần lượt không còn giọng rên siết, đau đớn của Cộng quân nữa! Chúng đã chết sạch! Không một lối thoát, không một tên nào may mắn tránh khỏi lưỡi hái của tử thần!...

10g00, địch lùi ngòi trao trả tuyến thứ nhất cho ta!

Im lặng trở về với Căn-Cứ Hòa-Lực 30.

Sau đó, một Đại-đội Dù tràn ra giữ tuyến này và đếm được 118 xác địch, tịch thu một số lớn vũ khí. Đổi lại, chỉ có một binh sĩ Dù bị thương trong khi thi hành kế hoạch dụ địch!

Thôi thì chỗ này vài thương liên, chỗ kia hàng chục AK, B40, 57 ly, súng cối... Cứ thế, anh em vác mỗi người 4, 5 khẩu mang về nộp tại Bộ Chỉ-huy Tiểu-đoàn.

Tôi cùng Lâm, Ngân tiến ra bãi đáp, đếm được 7 xác Cộng quân cháy đen sau xèng ủi đất do Pháo-đội đã trực xạ khi hôm, và rải rác khoảng 22 tên nằm la liệt đó đây cạnh các hầm đạn.

Mãi nhìn những thắng lợi vẻ vang ngoài sức tưởng tượng của chúng tôi, bỗng tôi sực nhớ: đạn 155 ly ở các Khẩu đã cạn, mỗi Khẩu còn không quá 10 quả. Tôi vội bảo Lâm động viên toàn lực, bất luận nhiệm vụ gì, phải ra bãi đáp vác mỗi người 2 quả, kể cả tôi, tại hầm đạn cạnh xe ủi đất. Tôi e rằng nếu không lợi dụng lúc này vác đạn, chốc nữa tình hình chuyển biến, địch pháo kích như ngày qua làm sao có đạn mà bắn.

Chỉ 5 phút sau, chúng tôi đã có trên 140 quả đưa vào các hầm Khẩu...

Nạp ở các hầm chính đã bị cháy sạch từ chiều hôm qua và khi hôm, nhưng may cho chúng tôi là nạp tại các Khẩu chưa bị thiệt hại gì, nhờ có nắp dày và đạn pháo kích chưa rơi vào miệng hầm. Do đó, chúng tôi còn một số nạp tương ứng với đạn.

Tôi qua thăm Trung-tá Thạch để nghe ngóng tin tức... Nhân tiện, Trung-tá cho biết đã kiểm kê được thêm 98 xác Việt cộng quanh ven rào bãi đáp trực thăng. Tịch thu thêm hơn 50 súng đủ loại. Riêng anh em Dù, kể cả trận đánh đêm vừa qua, chỉ bị thương nhẹ 8 người.

Tôi thuật lại cảnh tái chiếm tuyến phòng thủ thứ nhất cho Trung-tá Thạch nghe.

Trung-tá hãnh diện lắm. Ông không quên khen Pháo-đội tôi đã trực xạ cháy xe ủi đất, chặn được cuộc tiến công biển người của địch trước khi trời sáng.

...Đúng với dự đoán của tôi, khoảng 10g30, Cộng sản pháo kích vào căn-cứ dữ dội.

Hầm chứa lương khô và gạo bị cháy sạch. Tuy nhiên, không làm cho tôi e ngại bằng lo cho anh em bị thương. Mỗi Pháo-thủ của tôi đã được nhận lãnh 7 ngày lương khô dự trữ trong “sac” từ chiều hôm qua chưa dùng đến. Do đó, việc ăn uống của anh em không làm cho tôi bận tâm.

Lần này, cùng với các đợt pháo kích, địch cố gắng xung phong nhưng vô hiệu. Tuyến thứ nhất càng lúc càng được củng cố vững chắc, địch không làm sao lọt vào căn-cứ nữa. Từ đó, địch chỉ men theo chân rào hướng Bắc và Đông-Nam, thụt 57 ly hoặc súng không giật 75 ly, súng cối 82 ly vào vị trí.

Thỉnh thoảng cũng có những tràng AK bắn vào các công sự và đại bác địch điều chỉnh vào vị trí.

Pháo-đội tôi lại bị thêm 2 khẩu xì lốp, một khẩu khác bị vỡ máy nhắm.

Ngay lúc ấy, tôi bắt được liên lạc với Thiếu-tá Hằng.

– ...Chuẩn-tướng Soạn, Chỉ-huy Trưởng Pháo-binh QLVNCH muốn gặp anh ở đầu máy, anh cố gắng liên lạc về Quân-đoàn... Chuẩn-tướng chỉ thị cho tôi liên lạc với anh, nhưng từ sáng đến giờ không liên lạc được.

– Tôi chỉ còn máy PRC-25 với ăng-ten 7 đoạn, các loại kia bị hỏng hết rồi. Ăng-ten 292 cũng không còn, tôi không thể liên lạc xa được.

– Anh qua bên Trí mượn...

– Tình trạng của Trí cũng không hơn gì tôi. Nhưng trình với Thiếu-tá chứ Chuẩn-tướng gặp tôi có điều gì quan trọng không? Thiếu-tá có biết tin tức gì không?

– Chuẩn-tướng có vẻ sốt ruột lo cho anh, vì Chuẩn-tướng biết tình hình chỗ anh nặng lắm rồi. Tôi không hiểu Chuẩn-tướng gặp anh để ban chỉ thị gì, nhưng chắc là để Chuẩn-tướng được nghe anh trực tiếp báo cáo và thăm hỏi khích lệ anh...

– Tôi kính nhờ Thiếu-tá chuyển lời lên Chuẩn-tướng lòng biết ơn sâu xa của tôi. Chúng tôi sẽ cố gắng chiến đấu hơn nữa để đền đáp. Về tình hình chiến trận thì vẫn lai rai đánh hoài cả ngày đêm. Tuy nhiên, không thấy thiết giáp địch xuất hiện nữa, kể từ sau khi chúng tôi tiêu diệt được 2 xe của chúng trong đêm 26 rạng ngày 27-2-1971 này...

11g00 Cobra được điều động đến oanh kích. Khoảng 6 chiếc luân phiên thả rocket xuống đầu địch, hai chiếc Jet thả bom sát vị trí súng. Một quả napalm rơi ven rào hướng Bắc, sát ụ súng Khẩu 4 tạo thành một suối lửa cháy nhanh xuống đồi.

Có phi yểm, bọn tôi rảnh được đôi chút, lo nấu nước đổ gạo sấy làm cơm.

Mặc dầu Cộng quân đã thất bại nặng nề cay cú, nhưng không còn một lối nào để thoát thân nên chúng bám riết, gây áp lực! Mỗi lần Cobra xà xuống tưới rocket, bọn chúng dùng đủ loại súng ngang nhiên bắn lên xối xả, không còn kể đến việc tiết lộ mục tiêu, làm mồi cho chiếc Cobra kế tiếp...

14g00 một phi vụ B52 dội bom vào khoảng giữa Căn-cứ và tiền đồn Đông-Nam, cách hàng rào vị trí không quá 500 thước. Trước tiên, chúng tôi không nghe tiếng động cơ mà chỉ nghe tiếng hú rùng rợn của hàng trăm chong chóng ở đuôi bom xé không khí hướng xuống mục tiêu, kế tiếp, lửa chớp lan nhanh thành một tuyến dài tung bụi đất mù mịt, cây cối ngã nghiêng... liền đó là tiếng nổ đình tai nhức óc, hầm hố rung rinh... sau cùng mới nghe tiếng động cơ... và dò theo tiếng động cơ, chúng tôi thấy 3 chiếc B52 không dài hơn 3cm, trắng toát, ẩn hiện trong bầu trời chói nắng Hạ Lào.

Với các cuộc oanh tạc khủng khiếp ấy, địch quân vẫn điên cuồng, bất chấp thiệt hại, sử dụng đám tàn quân sát rào kéo dài cuộc tấn công đến mãi 21g00 mới chấm dứt!

Chiến trường trở nên yên tĩnh như không có gì xảy ra. Trên không, phi cơ soi sáng thả hỏa châu như thường lệ...

Rạng ngày 28-2-1971, tôi được tin hậu cứ báo chuẩn bị nhận lương tươi với một số nạp bổ sung.

...Hôm nay, Cộng quân có vẻ siêng hơn, vừa mờ sáng chúng đã bắt đầu pháo kích đủ loại đạn vào căn-cứ. Bên vị trí Pháo-đội C3 Dù chẳng hơn gì Pháo-đội tôi. Khắp nơi đều có dấu vết đạn địch cày xới. Súng của Trí lại mong manh hơn đại bác 155 ly của tôi. Mảnh đạn địch làm thủng cả còng súng và một số cơ phận khác.

Dây điện thoại nối liền giữa hầm tôi và hầm Trí đứt hoai. Có khi phải đi nối hàng 5, 6 lần trong một buổi. Mỗi lần nối dây thật là nguy hiểm! Do đó, tôi cho phép HSI Vinh tháo trước dây trong trục, cầm một đầu chạy nhanh qua vị trí Pháo-đội C3 Dù, móc vào máy, xong trở về cắt dây nối qua máy của Pháo-đội.

Nói cho đúng, bọn tôi xem thường hiệu quả Pháo-binh địch. Vì Pháo-binh đòi hỏi chính xác —Muốn chính xác súng phải được đặt ở vị trí cố định và khi tác xạ phải loại trừ khí tượng... Ngoài ra, hỏa lực phải được tập trung mới đạt được hiệu quả tối đa... Nhưng đó là những điều kiện mà chắc chắn địch không thể thực hiện được. Cụ thể như mỗi lần tác xạ, chúng phải lôi đại bác ra khỏi hầm, bắn xong lại đẩy vào hầm, mỗi vị trí pháo không thể đặt quá 3 khẩu, vì sợ phi cơ ta khám phá oanh kích. Trái lại, Căn-Cứ Hòa-Lực 30 bấy giờ có 6 đại bác 105 ly, 5 đại bác 155 ly đặt cố định. Chỉ nội việc tải đạn khi tác xạ vào một mục tiêu, sức công phá có thể tác hại một vùng rộng lớn gấp 5, 6 lần của địch.

Sự kiện này có thể chứng minh qua 4 ngày pháo kích bằng đại bác của địch: chỉ có một quả rơi vào vị trí Khẩu 5 của chúng tôi mà thôi. Tôi thường giải thích với các quân nhân trong Pháo-đội, đừng nhầm lẫn pháo kích chỉ toàn là đạn Pháo-binh — mà phải hiểu, đối với Cộng quân, việc pháo kích còn phối hợp đủ các loại súng cộng đồng bắn thẳng của Bộ-binh. Chính các loại súng này kết quả hơn là Pháo-binh của chúng. Vì lẽ đạn đạo thẳng, xạ thủ khai hỏa gần mục tiêu nên dễ trúng đích, nhưng trái lại hiệu quả của nó đối với các công sự kiên cố của chúng ta chẳng ăn thua gì.

10g00 một số trực thăng đến triệt thoái tiếp Đại-đội 1 Tiểu-đoàn 21 Biệt-Động-Quân đang kẹt tại Căn-Cứ Hòa-Lực 30 chúng tôi. Nhân tiện, tôi bàn với Kim, sẵn dịp này nên về Khe Sanh là hơn. Vì ở lại chẳng những Kim không còn nhiệm vụ gì, mà lỡ ra bị rủi ro thì hận lắm.

Kim tỏ vẻ bịn rịn, không muốn xa tôi. Chính Kim đã sống với chúng tôi trong những giờ phút nghẹt thở nhất, có lúc kéo dài 16 tiếng đồng hồ trong 24 giờ của một ngày như ngày 27-2 vừa qua.

– Bây giờ tôi hết nhiệm vụ, nhưng vẫn chưa được lệnh của Tiểu-đoàn, Quân-đoàn. Tôi nghĩ, về cũng không có lỗi gì. Chỉ tội một điều, tôi thấy thầy ở lại một mình tôi ái ngại quá!

– Một mình sao được, còn Lân và Ngân là gì? Em nên về đi. Nếu còn nghĩ đến tình thầy cũ hãy nghe lời thầy... Em về nhớ thuật lại cho các bạn ở nhà biết tình hình trước mắt mà em đã chứng kiến. Nhất là nhờ em báo cáo tỉ mỉ cho Trung-tá Chỉ-huy Trưởng Pháo-binh Quân-đoàn 1 và Thiếu-tá Tiểu-đoàn Trưởng của thầy biết khả năng cũng như tinh thần chiến đấu của anh em trong Pháo-đội C.

Không đợi Kim dài dòng nữa, tôi đứng dậy cầm cái “sac” của Kim trao cho nó và bảo:

– Thôi đi cho rồi kéo trễ. Trục thẳng nó không đợi đâu.

Kim định đem về chiếc PRC-25, nhưng lên trục thẳng khó khăn đành để lại cho tôi giữ hộ.

Kế đó, Kim rời tôi, nhảy từ hầm này sang hầm khác, di chuyển lần ra bãi đáp trục thẳng số 2 cùng với hai nhân viên trong toán Sĩ-quan Liên-lạc, và một Pháo-thủ của tôi, có nhiệm vụ triệt thoái súng cá nhân của anh em bị thương trước đây, chưa mang về kịp. HSI Bách may mắn được di chuyển trong chuyến này làm cho chúng tôi đỡ được một gánh nặng.

[Bãi đáp số 2: Đến phút này, bãi đáp số 1 (bãi đáp thiết lập đầu tiên) không thể sử dụng được, vì địch điều chỉnh rất chính xác. BCH/TĐ 2 Dù bèn thiết lập bãi đáp số 2 ở phía Nam vị trí chúng tôi.]

Phút tạm biệt buồn thật! Buồn lây qua Lân và Ngân.

Cùng với các phi vụ này, BCH/TĐ 2 Dù nhận được 40 quả mìn chống chiến xa. Trung-tá Thạch ra lệnh gài ngay từ đầu bãi đáp trục thẳng ra tiền đồn, và đặt hẳn một bãi mìn tại triền thoải thoải phía Đông-Bắc vị trí — Nơi mà chiến xa chỉ có thể qua đấy mới vào được Căn-Cứ Hòa-Lực 30.

Ba anh em tôi trở vào hầm, ngồi đếm tiếng đại bác địch reo qua đầu, nổ ầm ầm quanh căn-cứ, hòa lẫn với tiếng nổ của súng cối 82 ly, cùng SKZ 57, 75 ly suốt cả buổi.

Khoảng 14g00, một phi vụ Chinook câu một lưới nạp kèm theo một bọc lớn thực phẩm tươi từ hướng Nam bay thẳng lên bãi đáp số 2, vội vàng bấm nút thả cách mặt đất 10

thước. Tất cả thực phẩm rơi xuống sườn núi... đồng thời địch ráo riết pháo kích vào bãi đáp ấy. Chúng tôi đành bỏ, không mang vào được. Sau đấy, cả kiện nấp bị cháy làm nổ lây một số đạn bộ binh tại chỗ.

Cũng trong ngày hôm ấy, tôi tiếp nhận 7 quân nhân bổ sung cho số bị thương. Tổng cộng tôi có 74 người. Tôi tỏ ý không được vui khi nhận 7 quân nhân này với Lân và Ngân. Vì tình cảnh ngày càng nghiêm trọng, đại bác ngày càng bất khiển dụng, mức độ pháo kích của địch mỗi lúc mỗi gia tăng khủng khiếp, tối thiểu không dưới 1000 quả đạn đủ loại Cộng quân đem xử dụng trong 24 giờ để rót vào Căn-Cứ Hòa-Lực 30. Thực trạng là thế vậy mà tăng cường nhân viên thì chỉ làm khổ cho tôi, vì thêm một mối lo... chứ chẳng ích gì.

...Đêm nay không có phi cơ hỏa châu, những vì sao rời rạc không đủ soi sáng cảnh vật, lấm tấm dính trên nền trời. Vũ trụ như thu hẹp trong tầm mắt của người chiến binh không quá vài chục thước, đang ghìem súng sống qua từng giây phút hãi hùng tại chiến địa...

Trong im lặng, không có tiếng hò reo tở mở của hàng hàng lớp lớp người cuồng tín, đã mấy phen xông vào cỏi chết, người ta chỉ còn nghe tiếng côn trùng rên rĩ suốt canh thâu, như ai oán, như hờn trách cảnh tượng tàn đau thương!

Gió lên!... Gió lên!... nhưng không ào ạt tạo nên sức mạnh gây càn búng gốc, cũng không mang lại một sinh khí mới bởi cái lạnh về đêm của Hạ Lào... Gió lên!... Gió lên!... Gió thoảng nhẹ phả vào vị trí mùi tử khí hôi thối nồng nặc thoát ra từ những tử thi Cộng quân ven đồi!... Hồn oan khiên của biển người không toàn thân vật vờ đâu đây, tưởng chừng như nương theo gió cuồn vào không khí, khích động tâm tư kẻ sống nổi lên những suy tư man mác!...

Quá khuya, giữa cảnh tịch mịch bao la của núi rừng bỗng vang lên tiếng sấm động: ba mặt Bắc, Tây và Đông căn-cứ lần lượt được pháo đài bay B52 đến dội bom, khoảng cách không xa hơn từ 500 đến 1000 thước quanh rào vị trí. Đã hơn một lần lạc vào căn-cứ một quả và một quả đạn 175 ly của Pháo-binh Cơ-giới Hoa Kỳ tại Lao Bảo yểm trợ sang. Tuy nhiên tai nạn không xảy ra. Có điều làm cho chúng tôi chứng kiến chấn động rung rung cả hầm hố, tưởng đến kết quả sát hại khủng khiếp nếu địch tập trung ngay tại mục tiêu mà nghĩ đến cảnh uổng tử của Cộng quân trong cuộc chiến vô vọng này!

<https://baovecovang2012.wordpress.com>